

IMMACULATA

1/1999

Č.41

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1999

(Třetí rok bezprostřední přípravy na Jubileum roku 2000. Téma roku: Bůh Otec)

- Leden** - Abys na konci tohoto druhého tisíciletí udělala z nás pravé děti nebeského Otce.
- Únor** - Abys Ty, která jsi v Lurdech vyzvala lidstvo k obrácení, vyprosila pro nás lítost nad hříchy a obnovení života.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěčil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři!

Opět stojíme na počátku nového roku, tentokrát již r. 1999. Před námi se rozprostírá velká neznámá. Po mnoha záporných, životně existenčních zkušenostech, nejeden z Vás nemusí být přespříliš nabalen optimismem. Co nás čeká? Jakou tendenci bude mít krize politická nebo ekonomická, do které jsme se dostali? Často nám to bere klid. Jsme naplněni obavami, a to tím více, čím jasněji si uvědomujeme morální inflaci a devaluaci základních lidských hodnot, jakými jsou úcta k životu a pravdě, zodpovědná svoboda, smysl pro krásu, čistotu a spravedlnost. Zdá se, že pýcha a sobectví jsou na koni, kdežto láska, nezištnost a obětavost pokulhávají někde na konci peletónu času bez naděje na vítězství nebo alespoň vyšší pozici v řebříčku hodnot. Realitu vidíme spíše černě. Není to však záměr někoho, komu na tom záleží? Bez naděje se přece člověk nemůže zasazovat o dobrou věc, o něco velkého usilovat, snažit se, a proto je apatický a snadně manipulovatelný, bez šance aby zasahoval do zmíněného peletónu času. Bez naděje je to nejhorší, co člověka může potkat. Otec, Původce našeho bytí, to vidí a chce nám pomoci překonat apatii a strach. Chce nám ukázat realitu z jiné perspektivy. Jedině pod vlivem nového pohledu můžeme být svobodni a nezávislí na koloběhu dění. Chce nás vyvábit z teplého hnízdečka jako orel svá mláďata. Chce, abychom vzlétli ke svobodě, k získání širších horizontů (srv. Dt 32,11). Je zapotřebí překonat sebe sama, uvěřit Boží lásce a udělat skok do prostoru lidsky nejistého, ale kontrolovaného Bohem, co by orlem kroužícím nad svými mláďaty a připraveným kdykoli zasáhnout a chránit první nejisté lety ke svobodě. Největším takovým skokem v dějinách lidstva je Mariino fiat. U Boha přece není nic nemožného. Ona uvěřila, nezapnikarila a vydala se na let důvěry v Boží Prozřetelnost. Více důvěřovala Bohu než sobě, proto s klidem říká: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Proto jde za svým Synem v radostech i bolestech, na Kalvárii, k prázdnému hrobu, do večeřadla, vždy s důvěrou. Skok víry je to, co nás vyvede z naší omezenosti, slepoty a obav. Bůh bdí, „krouží“ nad námi a je jedinou pravdivou zárukou naší budoucnosti. Do nového roku Vám všem přejeme důvěru v Boží Prozřetelnost a přízeň. Ať Matka víry nás všechny vede k naději a optimismu.

Ježíši důvěřujeme Ti!

o. Josef

Panno slavná, oroduj za nás!

*Bůh na zemi chtěl mít Tvou slávu utajenu.
Kdo z lidí dověděl se o Tvém vyvolení?
Viděli v Tobě jenom tasařovou ženu.
To přece v očích světa žádná sláva není!*

*V úkrytu srdce klíčí ale jiná sláva,
jež rozvíjí své květy teprv na věčnosti.
To Kristus Král nám na své slávě účast dává;
ta roste z víry, lásky, ze svátostí.*

*Kdo z lidí na světě byl Ježíšovi blíže?
Kdo horlivěji zachovával Jeho slova?
Kdo největší měl podíl na oběti kříže?
V Tvé duši zrcadlí se duše Ježíšova.*

*Ať zlatou korunou si lidé věncí hlavu,
smrt všechny střepy jednou na hromadu složí.
Kéž s pomocí Tvou dosáhnem tu pravou slávu:
být skrze Krista synem nebo dcerou Boží!*

Květa Kotapišová

Ze života sv. Františka z Assisi

Vlastí svatého Franiška byla malebná krajina Umbrie, ležící v srdci Itálie. Středem Umbrie se táhne široké společenské údolí od města Spoleto až k Perugii, sahající od řeky Tiberu k nebetýčným Apeninám. Na úpatí hory Subasio leží malé, již z dálky dobře viditelné městečko Assisi, ve kterém se narodil svatý František. Jeho otec, známý obchodník s látkami Petr Bernardone, se často vydával na daleké obchodní cesty. Matka Pika, velmi zbožná žena, se starala o domácnost. V roce 1282 se jim narodil prvorozený syn, dle legendy ve stáji, jež byla později přestavěna na kapli San Francesco Piccolino. Legenda vypráví, že Pika před porodem prosila Matku Boží o pomoc. Po mnoho dní měla kruté bolesti a ženy, které jí pomáhaly, se začaly obávat o její život. Tehdy Pika uviděla ve svém pokoji neznámého muže, který se začal vyptávat po příčinách ustrašenosti a zármutku v domě. Když Piku vyslechl poradil jí, aby se nechala přenést do stáje, že jinak neporodí. Neznámý dále řekl: „Dítě, které se má narodit, nemá spočinout na lůžku měkkém a hedvábném, ale má se spokojit se senem a slámkou ve stáji.“ Když to řekl, zase záhadně zmizel. Pika byla nyní v rozpacích, zdali má, či nemá poslechnout, ale když se bolesti stupňovaly, požádala přítomné ženy, aby jí připravily ve stáji na seně a slámě lůžko a přenesly ji tam. Po přenesení do stáje Pika šťastně porodila syna. Po několika dnech usilovala o to, aby dítě bylo co možná nejdříve pokřtěno. Při křtu dostalo dítě jméno Jan a legenda opět vypráví, že se zde zjevil znova neznámý muž, který požádal matku, aby mu jej dovolila držet na rukou. Matka souhlasila, snad proto, že to byl tentýž muž, kterého viděla už před porodem. Po křtu tento muž měl prohlásit: „Věz, že syn tvůj až doroste, bude velikým před Hospodinem a dojde takové svatosti, že bude počítán mezi nejdokonalejší lidi. Tu dokonalost mu budou závidět pekelní duchové, a proto pečuj o něj, aby snad tvou vinou neupadl do je-

jich nástrah.“ Když to řekl, zmizel a už se více neobjevil.

Když se Petr Bernardone vrátil ze své obchodní cesty z Francie, byl nesmírně šťasten, že mu Bůh dal takové krásné dítě. Nesouhlasil se svou manželkou Pikou, že mu dala jméno Jan, ale začal říkat svému synu Francesco - František, aby mu jeho jméno připomínalo, že se narodil právě tehdy, když on byl v krásné francouzské zemi. To jméno mu již zůstalo, takže nikdo mu neřekl jinak než Františku.

V dětství začal František chodit do školy u kostela sv. Jiří, kde učili duchovní téhož chrámu. Zde se František učil latině, kterou ovládl natolik, že sám pak mohl číst Písmo svaté latinsky. Kromě latiny se učil franštině. Tu neovládal moc dobře, ale často ji užíval, protože rád v mládí zpíval spolu se svými přáteli písně jihofrancouzských národních pěvců tzv. trubadúrů. Když otec Petr Bernardone zjistil, že vzdělání jeho syna je dostatečné pro vedení obchodu, uvedl ho do svého kupeckého skladu s nadějí, že v něm bude mít dobrého pomocníka. František, ačkoliv tím nebyl nadšen, přece jen se věnoval svým povinnostem v obchodě svědomitě. Tehdy otec často se zalíbením na něho hleděl a v duchu v něm viděl svého nástupce. Spolu také podnikali obchodní cesty do Francie a jiných zemí. Během dospívání začal František pozvolna zanedbávat povinnosti v obchodě a více se věnoval zábavám a radovánkám, kterými ho začal svět lákat. Byl takřka duší všech zábav a her, a protože byl krásným mládencem štíhlé postavy a synem bohatých rodičů s ušlechtilým vztahem ke všem lidem, zvolila si ho assiská mládež za svého vůdce. Tato volba byla pro Františka velmi nákladná, protože často musel sahat hluboko do kapsy, aby náležitě pohostil své společníky. Nejednou vystrojil František svým přátelům skvostné hody, při nichž se vesele bavili zpěvem, hrou a podobně a popíjeli při tom vinný mok. Po hostině pak, jak to bývalo tehdy zvykem, táhli

večer za plápolání rozžatých pochodní městem a nadšeně prozpěvovali vlastenecké a hrdinské písně. Všichni si Františka velmi vážili a nazývali jej ozdobou vsí mládeže.

František nebyl štedrý jen vůči assiské mládeži, ale působilo mu také radost, když mohl dát i nějakému žebrákovi almužnu. Jednoho dne se však stalo, že byl více než jindy zaměstnan v obchodě svého otce, takže si musel pospíšit, aby vyhověl všem, kteří v obchodě byli. V tom neobvyklém kvapu přišel k němu do krámu chudý člověk a prosil jej o almužnu. Naříkal, že hladem skoro umírá. František jej odbyl krátce a řekl mu, aby přišel jindy, protože teď, jak vidí, nemá čas. Žebrák se slzami v očích odešel. Smutný pohled žebřákův velmi dojal Františka, který si začal dělat výčitky. Sám sobě říkal: „Vidíš, Františku, kdyby tě byl žebrák poprosil o almužnu jménem nějakého mocného knížete, jistě bys všeho nechal a snažil by ses mu vyhovět, ale když tě žádal pro Boží milosrdenství o nepatrný dárek k ulehčení své bídy, tu jsi mu nejen nic nedal, ale odbyl jsi ho tvrdě a necitelně.“ Výčitky svědomí způsobily, že rychle vyběhl z krámu a začal tohoto žebřáka hledat. Na štěstí viděl, že není moc daleko. Dal se do běhu a když ho dohonal vtlačil mu do ruky několik stříbrných a prosil jej za odpuštění. Tehdy si také pevně umínil, že nikomu ničeho neodepře, hlavně tehdy, bude-li jej někdo prosit pro lásku Boží.

Petr Bernardone byl rád, že si jeho prvorozeného syna lidé vážili, neboť si myslel, že mu to v budoucnu prospěje. Trochu však s obavami pozoroval jeho přílišnou marnotratnost, jak potřebuje stále více peněz, jak promarní nejen to, co vydělá, nýbrž ještě od něho požaduje značné peněžité obnosy k zaplacení útrat. František utrácel mnoho peněz nejen spolu se svými přáteli, kteří rádi jedli a pili na účet syna bohatého kupce, ale také na šaty na nichž si nemálo zakládal. Ve své marnivosti pokročil tak daleko, že stále vyhledával nové a dražší látky ke zhotovení šatů, jen aby měl něco jiného než ti druzí, a tak ukojil svou marnivost.

Další jeho neřestí byla touha po slávě a cti, které se dostávalo tehdejším rytířům. Také František toužil po tom, aby se stal slavným rytířem. Příležitost k tomu se naskytla, když v roce 1200 vypukla válka mezi městy Assisi a Perugií. Obě města náležela totiž již dávno k nepřátelským stranám Guelfů a Ghibelinů. Assisi se hlásilo ke straně Guelfů, která stála na straně papeže, zatímco Perugia náležela ke straně Ghibelinů, kteří podporovali císaře. Assisi vyslalo proti Perugii dobře vyzbrojené vojsko, které se skládalo hlavně z mladšího dorostu. Mezi jinochy nescházel ani František. S nadšením se chopil zbraně a doufal, že v boji zvítězí a získá tolik vytouženou slávu. V roce 1201 došlo k vražednému boji, který nejvíce zuřil na mostě sv. Jana (San Giovanni). Assisští bojovali jako lvi, ale vítězství se nakonec přiklonilo k nepřátelské straně. Vojsko assiských bylo rozprášeno, mnoho mužů bylo pobito a zbytek, v němž se nacházel i František, byl zajat a uvržen do žaláře. V žaláři byly těžké podmínky. Zajatci byli neklidní o svůj další osud, zoufalí a mnozí začali churavět. František však neztrácel veselou mysl a své spoluvězně utěšoval tím, že se již brzy dostanou na svobodu. Mezi uvězněnými byl též jeden vojín, který pro své chování upadl v nemilost tak, že se mu všichni začali vyhýbat. Když pak v rozčilení ublížil jednomu z nich, pak se všichni na něho velmi rozzlobili. František je napomínal, aby s provinilcem začali zacházet vlídněji a milosrdněji. Když však viděl, že jeho řeči jsou marné, začal se zcela věnovat ubohému zajatci. Sprátelil se s ním a v krátké době svým milým přístupem v něm způsobil takovou změnu, že se z něho stal úplně jiný člověk. Když to uviděli ostatní vězňové, odpustili mu jeho dřívější urážky a začali si ho znovu všimnout.

V roce 1202 byli zajatci propuštěni na svobodu. Města Assisi a Perugia uzavřely konečně mír a dohodly se na propuštění zajatců. S radostí spěchali zajatci do svých domovů. Také František spěchal ke svým milovaným rodičům.

(pokračování příště)

Evangelijní texty mluví o existenci mariánské úcty od samých počátků Církve. V prvních dvou kapitolách Lukášova evangelia jsou shromážděna svědectví o zvláštní pozornosti, kterou věnovali Ježíšově Matce židokřesťané. Vyjadřují tak své uznání pro Ni a žárlivě opatrují každou vzpomínku na Ni. Ve vyprávění

dává, že tato zvláštní úcta existuje od samého počátku: *Vskutku už od nejstarších dob je blahoslavená Panna uctívána pod názvem „Bohorodička“ a věřící se v modlitbách utíkají pod její ochranu ve všech nebezpečích a potřebách* (LG 66). Mariánská úcta se zpočátku vyjadřuje vyznáním, že Maria je *Theotokos*.

Úcta k Bohorodičce byla vždy živá

Katecheze Jana Pavla II. z 15. října 1997

z dětství můžeme navíc nalézt počáteční projevy a motivace mariánské úcty, kterou synteticky vystihují zvolání Alžběty: *„Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“* (Lk 1,42.45). Stopy úcty rozšířené už v prvním křesťanském společenství se objevují v kantiku Magnificat: *„Od této chvíle mě budou blahoslavit všechna pokolení“* (Lk 1,48). Vložení takových slov do Mariiných úst, křesťané uznávali Její výjimečnou velikost, která se má ohlašovat až do konce světa. Kromě toho evangelijní svědectví (srv. Lk 1,34-35; Mt 1,23; J 1,13), první formulace víry a také úryvek ze sv. Ignáce Antiochijského (srv. Smirn. 1,2; SC 10,155) svědčí o zvláštním obdivu pro Mariinu panenství, jež bylo těsně spojeno s tajemstvím Vtělení. Evangelium podle Jana zaznamenává Mariinu přítomnost na začátku i na konci Synova veřejného života, a tak nám dovoluje domnívat se, že uprostřed prvních křesťanů bylo živé vědomí toho, jakou roli plnila Maria v díle Spásy, v úplné a láskou naplněné závislosti na Kristu.

Druhý vatikánský koncil zdůrazňuje zvláštní charakter mariánské úcty a říká: *Marii, Boží milostí pro Syna vyvýšenou nad všechny anděly a lidi, Církev právem uctívá zvláštní úctou jako svatou Matku Boží, která měla účast na Kristových tajemstvích* (LG 66). Navázáním pak na mariánskou modlitbu ze 3. století *Sub tuum praesidium - Pod ochranu Tvou*, koncil při-

Tento titul získal po nestoriánské krizi důvěryhodné potvrzení na koncilu v Efezu roku 431. Samotná reakce lidu na nejasný a váhavý postoj Nestoria, který došel až k popření Božího mateřství Marie, a následné radostné přijetí usnesení Efezského koncilu, potvrzují zakořeňování úcty Nejsvětější Panny Marie mezi křesťany. *Zvláště od Efezského sněmu podivuhodně vzrostla úcta Božího lidu k Marii a projevovala se uctíváním, láskou, vzýváním*

Petr našich dní

a následováním... (LG 66). Projevilo se to zvláště v liturgických svátcích, mezi kterými se od počátku 5. stol. vyznačuje především *Den Marie Theotokos*, slavený 15. srpna v Jeruzalémě, který se pak stal svátkem Nanebevzetí. Vlivem nekanonických textů byly ustanoveny svátky: Narození, Početí a Obětování, které se značně přičinily ke zdůraznění některých důležitých aspektů tajemství Marie.

Můžeme tedy říci, že se mariánská úcta rozvíjela s udivující nepřetržitostí až do naší doby a prožívala střídavě doby rozkvětu a krize, které však měly za zásluhu ještě větší obnovu. Po II. Vatikánském koncilu se mariánská úcta rozvíjí v harmonii s prohloubením tajemství Církve v dialogu se současnými kulturami, s y se stále více zakořeňovala v životě Božího lidu, putujícího po zemi.

překlad bB

Modlitba Svatého otce Jana Pavla II. k třetímu roku přípravy na Velké Jubileum roku 2000

Buď pochválen Pane, Otče na nebi, ve svém nekonečném milosrdenství ujal ses lidi v jejich bídě a daroval jsi nám Ježíše, svého Syna, narozeného ze ženy. Je naším Spasitelem a Přítelem, naším Bratrem a Vykupitelem. Díky Tobě, dobrý Otče, za dar jubilejního roku; dej, ať je nám dobou příhodnou, rokem velkého návratu do otcovského domu, kde očekáváš ztracené děti, abys je v odpouštějící lásce objal a pozval ke svému stolu oděné do slavnostního roucha.

Buď od nás, Otče, veleben na věky!

Dobrotivý Otče, ať v tomto svatém roce vzroste naše láska k Tobě a k bližnímu; ať Ježíšovi učedníci podporují spravedlnost a mír; chudým ať se hlásá radostná zvěst a matka Církve ať projeví svou obzvláštní lásku k malým a vyděděným.

Buď od nás, Otče, veleben na věky!

Spravedlivý Otče, ať Velké Jubileum je vhodnou příležitostí, aby všichni katolíci znovu objevili radost v naslouchání Tvému slovu a v plnění Tvé vůle. Ať poznají, co znamená společenství bratří a sester, když společně lámou chléb a chválí Tě hymny a duchovními zpěvy.

Buď od nás, Otče, veleben na věky!

Otče, bohatý na milosrdenství, dej ať svatý rok je dobou otevřenosti, dialogu a setkávání mezi všemi, kdo věří v Krista, i s těmi, kdo vyznávají náboženství; ve své nesmírné lásce měj slitování se všemi.

Buď od nás, Otče, veleben na věky!

Bože, všemohoucí Otče, dej, ať Tvoji synové a dcery poznají, že na cestě k Tobě, poslednímu cíli člověka, je provází Panna Maria, obraz čisté lásky, Tebou vyvolená Matka Kristova a Matka Církve.

Buď od nás, Otče, veleben na věky!

Tobě, Otče života, který jsi věčným Přítelem, nejvyšším Dobrem a věčným Světlem spolu se Synem a Duchem Svatým, buď čest a sláva, chvála a dík na věky věků. Amen.

O utrpení Karla Wojtyly - charisma nemocného papeže

Když mluví o sobě, používá polské slovo: „biedaczek“, „chudáček“. Ubohý starý papež. Třese se, kymácí, mluví nesrozumitelně...

Je možno vidět, že v určitých okamžicích smrtelně trpí. Nikdy však nemocný papež nebyl tak velmi milován jako dnes - mnohem více, než když byl lyžařem, plavcem, maratóncem, „božím superatletem“. Dokonce i největší francouzské osobnosti, ti kteří mu nejméně prokazují úctu, Voltairovi vyznavači, mlknou, když na něho s úžasem hledí, na ikonu utrpení, jak prochází mezi pařížskou mládeží kypící nadšením a zdravím.

Utrpení se stalo klíčem k četbě poslední fáze jeho pontifikátu. Papež Karel Wojtyla je nevyhledával pro sebe. Přišlo samo - jedno za druhým, nejdřív od Turka, který na něho vystřelil, pak od zhoubného nádoru tlustého střeva, od zlomeniny nohy, a nakonec od nezkrotné Parkinsonovy nemoci...

Papež Wojtyla utrpení přijal - objal je jako znamení z nebe; jako by se mělo stát novým způsobem papežovy existence. Neutíká před

utrpením, ani je neskrývá. Právě naopak, utrpení je přijatým křížem, který nese na svých ramenou, aby svět viděl... a obrátil se.

Pokud by se svět neobrátil, pak i tehdy je utrpení výmluvným znamením. Je to samota proroka, který volá na poušti. V závěru encykliky „Veritatis splendor“, z věroučného hlediska jeho snad nejdůležitější encykliky, Jan Pavel II. napsal elegii mučedníka, která má mnoho společného s jeho osobou. Mučedníka, který odevzdává svůj život, aby chránil pravdu, kterou všichni odmítají. Papež Wojtyla je přesvědčen, že konec tohoto století a milénium křesťanství bude obdobím nových mučedníků ve světě, který ztratil víru. Papežovým úkolem je ukazovat cestu. Cituje sv. Pavla: „Proto se raduji, že nyní trpím za vás a za to, co zbývá do míry utrpení Kristových, doplňuji svým utrpením za jeho tělo, to jest Církev“ (Kol, 1,24).

V jeho chování není nic ponurého. Dovede také žertovat o svém utrpení: „Ptáte se mě, jak se cítím? Vlasy zcela v pořádku. S hlavou

to také není nejhorší.“ Když provolávají: „Ať žije papež!“ stává se, že odpoví: „Děkuji, děkuji. Dokud toto nepřestanete říkat, do té doby stěží budu moci zemřít.“

Alespoň do roku dva tisíce má Wojtyla motivaci žít. Ba mnohem více, je o ní hluboce přesvědčen. „Ty musíš uvést Církev do třetího tisíciletí“, pamatuje si slova, která mu řekl v roce 1978 jeho veliký duchovní vůdce, polský kardinál Stefan Wyszyński, jakmile se stal papežem. Pak Wyszyński zemřel. Dle vyprávění Svatého otce se zemřelý kardinál ukázal ještě jednou - tentokrát u nemocniční postele. Bylo to v roce 1994, když zopakoval to, co řekl před šestnácti lety. Zdá se to potvrzovat domněnku, že prorocí pocházelo z nebe. V květnu 1994 byl odvezen do nemocnice Gemelli kvůli zlomenině nohy. Po návratu do Vatikánu během modlitby Anděl Páně řekl ze svého okna na náměstí sv. Petra: „... A skrze Marii bych chtěl vyjádřit mou vděčnost za dar utrpení... Jsem vděčný za tento dar. Pochopil jsem, že je to nezbytný dar. Papež musel ležet v nemocnici Gemelli čtyři týdny. Po dobu čtyř neděl musel žít daleko od tohoto okna. Musel trpět - musel trpět tak, jako trpěl před třinácti léty. Během mého pobytu v nemocnici jsem mnoho o tom všem uvažoval... Pochopil jsem, že musím uvést Církev do třetího tisíciletí skrze modlitbu a různé iniciativy, ale pak jsem poznal, že to nestačí: Církev musí být vedena skrze utrpení, skrze atentát před třinácti lety a skrze tuto novou oběť... Papež musí být předmětem útoků, musí trpět, aby každá rodina na světě mohla vidět, že existuje, jak bych to řekl, vyšší evangelium: evangelium utrpení, které připravuje budoucnost, třetí tisíciletí rodin, každé rodiny a všech rodin společně... Jsem vděčný Přesvaté Panně Marii za tento dar utrpení a děkuji za něj... Ještě jednou se musím setkat s mocnými tohoto světa a musím mluvit. Jaké argumenty použiji? Zůstalo mi jen téma utrpení. Chci jim říci: pochopte, pochopte, proč byl papež opět v nemocnici, proč znovu trpěl; pochopte a uvažujte o tom!“

Wojtylovi životopisci nacházejí již v jeho dětství kořeny tohoto „prozřetelnostního chápání utrpení“. Jeho sestra zemřela ihned po narození, pak zemřela jeho matka, bratr a nakonec jeho otec. Během války zahynuli všichni jeho přátelé. Ve dvaceti čtyřech letech ho srazilo jeho otce. Nehodu přežil jen zázrakem...

„Kladl jsem si otázku: mnoho mých přátel přišlo o život, proč ne já? Dnes vím, že to nebyla náhoda. Všechno to bylo orientováno na dobro uložené v mém povolání.“ Tak to napsal tentýž Wojtyla v autobiografickém vyprávění „Dar a tajemství“ o svých prvních třiceti letech.

Nebyla to náhoda, když v říjnu roku 1978 v předvečer konkláve, ve kterém byl pak Wojtyla zvolen papežem, těžce onemocněl jeho nejbližší přítel arcibiskup Ondřej Deskur. První kroky nově zvoleného papeže směřovaly do nemocnice Gemelli, kam jel navštívit svého přítele (kterého ostatně pak jmenoval kardinálem). V téže nemocnici si papež objednal pro sebe dvě místnosti - on, který kypěl zdravím... Ale to byla jeho vnitřní předtucha... Wojtyla byl přesvědčen, že nemoc Deskura byla zástupným utrpením úzce spojeným s volbou a posláním papeže.

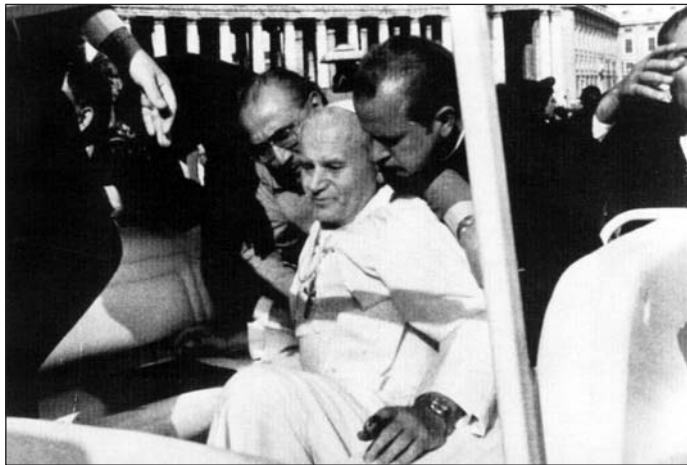
Tak jako dnes je jisté také pro něho, pro papeže, že nastala hodina, která musela přijít, hodina jeho utrpení, které musí přijmout sám osobně před očima celého světa.

Ve své knížce, bestselleru „Překročit práh naděje“, Jan Pavel II. píše, že utrpení je nejen pro něho ale i pro Boha důkazem. A to důkazem velmi přesvědčivým: pokud by scházelo utrpení na kříži, pak by pravda o tom, že Bůh je láska, byla zpochybněna. A proto čím více se zvětšuje utrpení, tím více má pocit plné účasti na svém poslání. Místo aby rezignoval, trpící Wojtyla hromadí z tohoto zdroje celou sérii mimořádných událostí, jejichž kulminačním bodem bude rok dva tisíce. Je si zcela vědom tohoto kontrastu: „Fyzické síly slabnou...“ řekl v listopadu roku 1996, ale „vnitřní síla nepodléhá fyzikálním zákonům.“ Pokud cestování je spojeno se stále většími obtížemi a dokonce i projevy se stávají obtížnější, pak to není ze strachu. Jednou řekl papež, jakoby

sám sobě: obtíže a zkoušky nás nikdy nevyděsí, nepodlehne me pokušení opakovat Jeremiášův pláč: „Ach, Pane Bože, neumím mluvit, protože jsem starý. Ale Hospodin mi řekl: Neříkej jsem starý, ale všude, kam tě pošlu, půjdeš, a všechno, co ti přikážu, řekneš. Neboj se jich, já budu s tebou a vysvobodím tě. Hle, vložil jsem ti do úst svá slova.“ (srov. Jr 1, 6-8)

Jubileum, které nám navrhl Jan Pavel II. v roce 2000 má být chápáno ve smyslu jeho Evangelia utrpení. Církev nemá dojít ke konci století jako triumfující, ale v pokání s popelem na hlavě. Bude muset otevřít svaté dveře „plné hříchů svých synů a svých nedokonalostí při následování Krista“. Bude muset prosit svět za odpuštění všeho zla, kterého se dopustila.

Přes námitku kardinála Giacoma Biffiho, který se domnívá, že „zlé řeči o Církvi ještě ni-

Atentát na Svatého otce 13.5.1981

koho neobrátily“ a také, že „na odsouzení hříchů minulosti je třeba počkat na poslední soud“, Wojtyła směřuje nazadřítelně kupředu. V Paříži v minulém roce prosil za odpuštění kvůli vyvraždění hugenotů, kterého se dopustili katolíci ve Francii 24. srpna 1572 roku. Je to pouze jedna z mnoha výpovědí typu „mea culpa“, které pronesl papež. Takových výpovědí je více a kulminačním bodem bude pro ně samotné Jubileum.

Galileo, Luther, Kalvín, křížové války, otrokářství, schizmata, náboženské války... za toto všechno se Wojtyła bije v prsa s patosem Božího Beránka, který na sebe přijímá hříchy světa, počínaje těmi v lůně Církve. Nedělá si starosti, že protestanté chladně reagují na jeho slova a poukazují na to, že o vyvraždění hugenotů papež mluví o čtyři století později a patriarcha Cařihradu oceňuje papežovo „mea culpa“ jako obyčejnou rétoriku.

Avšak i samotného Krista přivázaného ke sloupu bili a posmívali se mu. Ve věci antisemitismu a inkvizice chce Jan Pavel II. udělat ještě něco navíc, jak to již bylo v případě Galilea. Tato témata budou předmětem mezinárodních kongresů, které se budou konat ve Vatikánu. Papež osobně pak učiní závěr, během kterého vyzná milénium hříchů, které Církev spáchala proti Židům a heretikům.

Velmi dobře si uvědomuje, že velící tohoto světa a mnozí publicisté toto všechno ohodnotí, jak to již učinili jindy: je to příliš pozdě a je toho příliš málo. Ale co obyčejní lidé?

Budou se ještě více obávat o tohoto trpícího a nepochopeného papeže. Pokud jde o jeho úspěchy, pak ty nejsou ani v moudrých encyklikách, krásných promluvách, přikázáních a dogmatech... Ukazatele vlivu jeho morálního poselství jsou stále pesimističtější. Nejsou pak ani v sesazování mocných z trůnu a v bourání zdi... Ale ani matka Tereza z Kalkaty nevmýtila bídu na této zemi. Avšak ona se stala univerzálním mýtem stejně jako Wojtyła se svou obolavélou tvář.

Ale běda, pokud tě tento papež neuchopí za ruku, on, který nese tvé břímě. A dívá se dále svými polozařvenými očima jako ukřizovaný od Cimabue.

Rytířstvo a Velké Jubileum

Zahájili jsme třetí rok přípravy na Velké Jubileum, dva tisíce let od narození našeho Spasitele, Ježíše Krista, který se stal člověkem, aby podstoupil smrt na kříži pro naši spásu. Narození

spojení s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce (Ef 1, 3-4).

Kristovo, tj. zásah Boží Trojice do dějin tím, že sám Bůh vstupuje do času, je tak mimořádnou a velkou událostí, že si zaslouží mimořádnou oslavu svého dvou tisícího výročí. U příležitosti blížícího se Velkého Jubilea vydal v roce 1994 Svatý otec, Jan Pavel II., encykliku *Tertio Millenio Adveniente*, ve které nás vybízí k přípravě na jeho důstojnou oslavu během tří posledních let tohoto tisíciletí. V prvním roce přípravy, který byl rokem Ježíše Krista, jsme usilovali o hlubší poznání Ježíše Krista ze slov Písma svatého a o posílení víry. Ve druhém roce jsme nově objevovali Ducha Svatého jako Toho, který buduje Boží království v průběhu dějin a také nově objevovali ctnost naděje z perspektivy eschatologických událostí. Ve třetím roce přípravy na Velké Jubileum máme usilovat o rozšíření duchovních obzorů uvědomováním si, že tak jako Kristus, kterého Otec poslal a On se vrátil znovu k Otcí, jsme i my poslání Otcem na tuto zem s určitým posláním, po jehož splnění se máme vrátit znovu do Otcova domu, kde budeme žít navěky.

„Celý život křesťana,“ píše Svatý otec, „je jakoby velkou poutí do domu Otce, jehož svrchovanou láskou ke každému lidskému stvoření, a zvláště k *marnotratnému synovi* (srv. Lk 15,11-32), den za dnem stále znovu objevujeme. Taková pouť zahrnuje samotné nitro lidské osoby a rozšiřuje se posléze na společenství věřících a celé lidské pokolení.

Jubileum, jehož ústřední postavou je Kristus, se tak stává velkým aktem chvály Otce: *Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme*

V tomto třetím roce bude vědomí cesty k Otcí pobízet všechny, aby tak, jak to chce Kristus, Vykupitel člověka, nastoupili cestu opravdového obrácení, která s sebou zároveň přináší jak *negativní* aspekt osvobození od hříchu, tak *pozitivní* aspekt rozhodnutí se pro dobro, vyjádřené mravními hodnotami, obsaženými v přirozeném zákoně, potvrzeném a prohloubeném evangeliem. V této perspektivě se má znovu objevit a horlivě ctít svátost pokání ve svém nejhlubším významu. Hlásání obrácení, které nutně vyžaduje křesťanská láska, je mimořádně důležité v dnešní společnosti, v níž se často zdají být ztraceny samotné základy mravního nazírání lidské existence.

Proto je zapotřebí klást zvláště v tomto roce důraz na teologální ctnost lásky a připomínat si souhrně a tak výstižně tvrzení prvního listu Janova: *Bůh je láska* (4, 8.16). Láska, ve své dvojí podobě lásky k Bohu a k bratřím, je vlastně shrnutím mravního života věřícího člověka. V Bohu pramení a v Bohu ústí.“

Dále Svatý otec vybízí, abychom měli na paměti opuštěné a chudé. Zvláště nabádá k solidaritě s chudými světa a k hájení spravedlnosti a míru. Upozorňuje také na nebezpečí zesvětštění zvláště v západních státech, na které je třeba odpovědět civilizací lásky. Poslední rok přípravy má být také rokem dialogu mezi náboženstvími. Je však třeba se vyvarovat, aby dialog neprobíhal na úkor pravdy.

Ke konci kapitoly týkající se bezprostřední přípravy na Velké Jubileum nám Svatý otec staví před oči Marii, vyvolenou Otcovu dceru, která je dokonalým vzorem lásky k Bohu a bližnímu. Otec si vyvolil Marii k jedinečnému poslání v dějinách spásy: aby byla matkou očekávaného Spasitele. Její mateřství, které započalo v Nazaretě a vyvrcholilo v Jeruzalémě pod křížem, má být v tomto roce vni-

máno jako jemná naléhavá výzva určená všem Božím synům, aby se navrátili do Otcova domu a naslouchali přitom jejímu mateřskému hlasu: *Udělejte všechno, co vám řekne* (Jan 2,5).

Co to znamená pro nás, rytíře a rytířky Neposkvrněné? Jak máme usilovat o naplnění úkolů vytyčených pro tento rok Svatým otcem?

Nemáme mít ve svém srdci místo jen pro členy své rodiny, příbuzné, přátele a známé, ale pro celý svět, pro všechny a každého zvláště, protože všichni lidé jsou bez výjimky vykoupeni Krví Pána Ježíše. Jsou to naši bratři a sestry. Všem máme přát pravé štěstí tj. osvícení světlem víry, očistění z hříchu, rozžehnutí v jejich srdcích plamene bezmezné lásky k Bohu. Štěstí v Bohu pro všechny lidi skrze Neposkvrněnou by mělo být naším největším přáním.

Proto nemůžeme být lhotejší k šířícímu se zlu. Nemáme dovolit, aby zlo pronikalo do našeho nitra. Před zlem máme varovat a kde to je jen možné, je třeba zlo přemáhat dobrem.

Nemáme také příliš důvěřovat sami sobě. Sami ze sebe nedokážeme nic. Všechno, co máme, pochází od Boha, který nám dává četné milosti skrze Neposkvrněnou, Prostřednici všech milostí. K Ní se máme utíkat ve všech našich potřebách. Také obrácení, posvěcení a vytrvalost v dobrém je dílem Boží milosti. Boží milost je darem Božího milosrdenství. Dle sv. Bernarda Pán Bůh svěřil celý řád milosrdenství své Přesvaté Matce, Neposkvrněné. Ona žádného neopustí, protože nikdy nebylo slýcháno, aby byl někdo opuštěn, kdo se k Ní utíkal.

Proto nejlepší cestou ke spáse duše je povzbudit ji, aby alespoň něco třeba i malého učinila nebo vytrpěla pro Ni, nejlaskavější Královnu nebe i země z vůle všemohoucího Boha.

Proto je velmi prospěšné pro spásu horlivě rozšiřovat úctu a lásku k Ní. Záleží nám také na tom, abychom získali pro Neposkvrněnou co možná nejvíce lidských duší. Těm, kteří nás neodmítnou, půjčujeme časopis Immaculata a na-

bídně jim také možnost si Immaculatu předplatit přímo v Centru MI. Pokud by nemohli zaplatit předplatné pro nedostatek financí, pak jim vysvětlíme, že si mohou Immaculatu objednat i zdarma anebo jim sami můžeme Immaculatu objednat. Dále můžeme také vybízet k zapsání do Rytířstva Neposkvrněné. Vysvětlujeme, že není třeba mnoho času na odevzdání se navždy Neposkvrněné a na odříkání jednou denně střešné modlitby „Ó Maria bez hříchu počatá...“. Pokud někdo jen něco pro Neposkvrněnou učiní, pak Ona vstoupí do jeho srdce, očistí je a zapálí šťastnou láskou k Srdci Ježíšovu. Pokud by náš známý nebo příbuzný nic nechtěl slyšet o Neposkvrněné, pak mu můžeme zašít do jeho oblečení Zázračnou medailku, aby ho Neposkvrněná svou láskou doprovázela. Nezapomeňme se pak horlivě za něho modlit, aby Ona získala jeho srdce. Obvyčnou ale zároveň vznešenou modlitbou, kterou nám doporučila Neposkvrněná během zjevení v Lurdech je svatý růženec. Kéž by se tato modlitba stala

mečem pro každého rytíře a rytířku Neposkvrněné tak, jako její medailla je kulkou zabíjející zlo. Když v některém městě nebo vesnici je více členů Rytířstva Neposkvrněné, ať čas od času společně rozhodnou, jakým způsobem mají systematicky a energicky usilovat o získávání lidských duší pro Neposkvrněnou za účelem jejich štěstí zde na zemi a jednou i na věčnosti v domu našeho nebeské Otce.

Především však musíme pamatovat, že jsme nástroji v rukou Neposkvrněné, a proto nemáme trpět ani chvíli ve svém srdci hřích. Pokud se nám stane, že občas do hříchu upadneme, pak jej okamžitě smažeme dokonalou lítostí

a předsevzetím přistoupit při nejbližší příležitosti ke svátosti smíření. Co možná nejčastěji přijímejme Pána Ježíše do svých srdcí ve Svátosti oltární. Dávejme také dobrý pozor, abychom sobě nepřísuovali třeba i nejmenší dobro, které Neposkvrněná v nás vykoná.

Uvědomujme si stále, že bez Ní nic nemůžeme učinit a s Její pomocí se nám nikdo nemůže postavit na odpor.

Kež se Neposkvrněná, Královna nebe, stane také co nejdříve Královnou každého lidského srdce ke chvále a slávě Boha Otce i Syna i Ducha Svatého.

Rytíř Neposkvrněné

Kdo je nevěřící?

Často se můžeme setkat s lidmi, kteří o sobě prohlašují, že jsou nevěřící. Špatně chápána tolerance, o které se dnes tolik mluví, nám brání, abychom se s těmito lidmi rozdělili o důvody naší víry v Boha. Máme takový pocit, že bychom naší zmínkou o Pánu Bohu narušili nějak jejich přesvědčení, na které mají plné právo. Od vyjádření našeho přesvědčení a našich postojů týkajících se víry v Pána Boha je však hodně daleko k nucení někoho, aby naše přesvědčení přijal. To by se ostatně nelíbilo ani Pánu Bohu, který respektuje svobodu každého člověka. Byla by ale škoda, kdyby ti, kteří o sobě prohlašují, že jsou nevěřící, nedošli k poznání Pána Boha jen proto, že jsme o Bohu nedovedli svědčit svým životem a slovem. Jak je to s tou nevírou některých z nich nám toho hodně řekne jeden anonym, který byl nalezen v jistém pražském kostele.

Jsem tady ráda. Jsem tu potřetí a nějak mi toto místo přirostlo k tělu. Dnes jsem přišla se svým problémem. Nemohu mluvit s tím, s kým bych chtěla. Ne, neumřel, je to horší. Nevím, kde je, nejspíš zase odjel do svého milovaného Přívozu. Kdyby umřel, nebo bych umřela já, a vůbec když někdo umře, bolí to, ale víte, že už se nemůže vrátit. Ale já teď nic nevím. Bolí to a mám strach, že se nevrátí.

Přišla jsem si sem promluvit. Nejsem věřící, ale přece s Ním mluvím. Nevadí to? Mám aspoň pocit, že mě někdo poslouchá a slyší. I když mlčí a dívá se na nás z takové výšky. A dokonce snad ví, kde je on.

Přijde mi, že Bůh tu nemůže mít moc klidu. Pořád tady vržou dveře. Mám ráda ten zvuk. Nevadí mi turisté, neskrývají svůj údiv z toho, když sem vejdou, prostojí pár zkratkovitých informací. Ale oni si nepovídají o tom, kdo je tu hlavní, mluví o tom, co vidí. Tedy o těch, kteří udělali něco hmotného, krásného a viditelného. O Bohu Vám tady žádný turistický průvodce nic neřekne.

Teď vím, že když půjdu do jakéhokoliv kostela jako turista, může tam v dřevěné lavici sedět někdo, kdo si povídá, kdo mluví. Neudivím se, když uvidím slzy na tváři. I slza je slovo.

Lituji toho, že tu jsem sama. I když v této chvíli tady chci být sama, ale bez okolních ruchů. Sama jen v téhle gotické stavbě, s Ním a také s ním.

Chci se k němu otočit a říct mu MILUJI TĚ.

Nová Evropa jako výzva křesťanům

foto:BS

Projev kardinála Meisnera, který přednesl na KTF UK v Praze dne 28. 10. 1998 v souvislosti s jeho vyznamenáním na pražském hradě za vynikající zásluhy ve prospěch České republiky.

Zdá se, že snaha budovat společnou Evropu směřují k tomu, aby se kvůli celosvětové konkurenci zaváděl jen jeden hospodářský velkoprostor, jakási ekonomická velmoc. Euro, tedy společná měna, hybe srdci Evrop-

Současně existuje také povinnost k optimismu, kterou nelze beztrestně porušovat. Kdo by snad chtěl vyjádřit mínění, že ne všechno v duchovním vývoji novodobé Evropy bylo správné, že v některých podstatných bodech by bylo nutno rozpomenout se na společnou moudrost velkých kultur, ten samozřejmě volil nesprávný způsob kritiky. Musí pak čelit rozhodné obraně novodobých zásadních rozhodnutí a přesvědčení, že základní linií dějinného vývoje je „pokrok“. Dobro se tedy nachází v budoucnosti a nikde jinde. Takovéto chápání skutečnosti nesmí být napadáno i přes veškerou zálibu v negativním. Jedním ze základních nesprávných přesvědčení nové doby, které má dalekosáhlé důsledky je, že člověk nepotřebuje transcendentno. Tím však dochází k odmítnutí samého Boha. K ozřejmění výše řečeného poukážeme na několik problémových oblastí.

nů jako zdánlivě nejvyšší hodnota nové Evropy. Kdyby nová Evropa skutečně měla být taková, pak by vytvořila jen nějakou novou podobu liberálního socialismu, který byl ve střední a východní Evropě svržen. Pak ale nestojí za to, abychom se účastnili společné výstavby takového díla. Jako křesťanům je nám uloženo vnést do stavby Evropy transcendentní dimenzi. Toto je skutečná výzva pro nás křesťany.

1) V současném společenském kontextu převládá chmurný obraz člověka

Velké a svaté věci jsou předem podezírány, musí být svrženy ze svých podstavců a musí se na ně posvítit. Morálka je pokládána za přetvářku a štěstí za sebeklam. Kdo prostě věří v krásno a dobro, ten je trestuhodně naivní nebo sleduje zlé úmysly. Podezírání je vlastně zcela morální chování a odhalování je pak jeho největším úspěchem. Kritizování je ve společnosti první povinností. Nebezpečí, která nás ohrožují, nemohou být vykreslena dost křiklavě a ukrutně. Avšak záliba v negativním není neomezená:

2) Problém drog je fenoménem teprve nové doby

V okamžiku, kdy Lenin zneuctil náboženství výrokem, že je to „opium lidu“, sáhli lidé k drogám. Ze středověku nemáme nikde zprávu o pokušení užívat drogy, poněvadž tenkrát žízeň lidské duše, tj. vnitřního člověka nacházela odpověď, která činila drogu zbytečnou. V drogovém problému je charakteristický protest proti existenci, která je pociťována jako určitého druhu vězení. „Velká cesta“, o kterou se pokoušejí lidé užívající drogy, je zvrhlou formou mystiky; zvrhlou formou lidské touhy po nekonečnu; je to „NE“ k nepřekročitelnosti imanence a pokus rozpínat do nekonečna hranice vlastního bytí. Trpělivé a pokorné

dobrodružství křesťanské askeze, která se drobnými vzestupnými krůčky přibližuje sestupujícímu Bohu, je nahrazováno magickou mocí drogy, mravní a náboženská cesta je nahrazována technikou pocitů. Droga se tak stává pseudomystikou světa, který nevěří, ale přesto se nemůže zbavit touhy lidské duše po nekonečnu. Potud je droga varovným znamením: odkrývá nejen prázdnotu v naší společnosti, se kterou si její nástroje neví rady, ale také poukazuje na vnitřní nárok lidské bytosti, jehož zvrhlá forma nabírá na významu, když nenachází uspokojující odpověď. Člověk potřebuje tedy nebe, výši a horizont.

Zde jsme postavení před otázkou. Stala se Evropa stabilnější tou neustálou demontáží Církve? Musíme odpovědět: Zcela naopak! V té míře, v jaké byla církev zneuctěna, ztrácela i naše společnost na skutečné životní kvalitě, na kulturní úrovni a na duchovní podstatě. Nemůže tomu být jinak. Kdo se již nedovede modlit: „Sláva na výsostech Bohu“, není schopen sloužit „pokoji na zemi“; nebo: Může být ještě něco svaté na zemi tomu, komu není již svatý Bůh na nebesích? Pro budování lidštější evropské civilizace nám bylo dáno příruční pravidlo: „Jako na nebi, tak i na zemi.“

3) Evropský člověk ztratil ze svého času věčnost

Evropský člověk upadá do shonu, je uštvaný a tím i ohrožený infarktem myokardu. Církev má za úkol hlásat věčnost v čase, neboť člověk má vždy více budoucnosti před sebou než přítomnosti a minulosti dohromady. Bereme-li to vážně, pak budeme muset říci: „Člověk mívá vždy mnohem více života před sebou než za sebou.“ A proto nehraje vůbec žádnou roli, zda je mu 18, 38 nebo 88 roků, neboť jeho budoucnost je delší než přítomnost a minulost dohromady.

„Hleďte především království Boží“, totiž jeho věčnost a „všechno ostatní vám bude přidáno“, říká Kristus (srv. Mt 6,33). V současné době pozorujeme, jak se věčná blaženost smršťuje na pocit blaha v čase. Odvěká touha

člověka je převedena do času a stává se konečnou. Velkým Božím spásným darem již není věčný život, nýbrž pomíjivý blahobyť, kde na prvním místě stojí zdraví. Patrné je to především u gratulací: Kupř. nám někdo přeje k narozeninám Boží požehnání a pak - jakoby nějaká závěrečná antifona - vždy následuje dodatek: „ale hlavně zdraví“. Pročpak je zdraví hlavní věc? Zdraví je veliká hodnota, ale je to vskutku to hlavní? Jestliže se však věčnost z naší přítomnosti vytratila a vše je převedeno do času, pak se zdraví stává vskutku nejvyšší hodnotou. Objevuje se pak i kult zdraví, se kterým se setkáváme v každodenním životě. Celé zdravotnictví dostává posvátný ráz - charakter církve. V tom tkví nejhlubší příčina, proč máme přebytek lékařů a nedostatek kněží. Ztratili jsme věčnost v čase.

Pokud znovu nalezneme věčnost, pak se prodlouží náš pozemský život do nekonečna skrze cíl nacházející se ve věčnosti. U lidí vymizí krátkodechost a úzkoprsost. Pak zanechají za sebou to „méně v následování Krista“ a napřáhnou ruku po onom „více v následování Krista“ před sebou. To poskytne našemu bytí skutečný lidský rozměr sahající více do budoucnosti, než do přítomnosti a minulosti dohromady. Setkáni s tímto věčným Bohem v jeho uctívání bude mít za následek kulturu, kterou můžeme také definovat jako civilizaci lásky.

4) Evropský člověk se emancipoval od Boha, tzn. vymkl se mu z ruky a vzal svůj osud do svých rukou

Podle toho vypadá také končící se 20. století. Svědectví Bible dává naproti tomu jinou odpověď: Bez Boha nemůže člověk existovat; pravda člověka je Bůh. Zdá se mi, že jsme již dost dlouho mluvili o člověku: Mluvme konečně opět o Bohu! Protože člověk není lidský. Kdo by to chtěl na konci 20. století ještě celkem vážně tvrdit po hrůzách, které se odehrály v Osvětimi? Pouze Bůh je lidský, totiž boholidský ve svém Synu Ježíši Kristu.

Rakouský básník Franz Grillparzer říká: „Lidství bez Boha se stává bestiální.“ Kdo

mluví o Bohu, mluví také vždy o člověku. Bůh nám ve svém Synu Ježíši Kristu zanechal obraz člověka. V podstatě má člověk proto jen jednu alternativu: Buď se stane bratrem v Kristu anebo společníkem v Antikristu. Bohočlověk dělá božský zázrak rozmnožení chlebů a zachování života, člověk, který se povyšuje na Boha, naproti tomu působí démonický zázrak ničení chleba, tj. ničení života. Místo u svatého přijímání končí u kanibalismu. To není nějaká hrůzná vize budoucnosti, je to smrtelně vážná současnost. V mnoha takzvaných civilizovaných evropských společnostech jsou zákony povolující potraty a euthanasii.

Sv. Irenej z Lyonu může proto říci: „Živý člověk je slávou Boží.“ Živý je člověk tehdy, když dává Kristu prostor ve své existenci. „Do vlastního přišel, ale vlastní lidé ho nepřijali“ (J 1,11), říká Janovo evangelium k historii Božího příchodu na svět. Otevírá se Kristu a dávat mu právo bydlet v našem životě je příkazem této doby. Dávejme světu opět Krista, aby se svět stal společností života.

5) V tomto čase se v Evropě probouzejí náboženské síly odporu, které se budou zviditelňovat v touze po kontemplaci a opravdové svatosti

Kde se však toto náboženské procitnutí odchyľuje od řádu rozumu a vůle a rovněž i od vnitřní kázně k okamžitému náboženskému uspokojení pomocí techniky pocitů a nedá se zapojit do pospolitě životní souvislosti nějaké instituce, ve které náboženství jako víra se stalo společnou cestou, tam se náboženství zvrhne v prostředek konzumu a nerozvíjí žádnou morální sílu zavazující jak společenství tak i jednotlivce. Rozum a vůle se z něho vytrácejí a nakonec zůstane pouhý cit, a to je příliš málo.

Poselství křesťanství - a v tom je zajedno s celým předmoderním lidstvem - zní: v bytí člověka je zahrnut závazek. Člověk nevynalézá morálku posuzováním její účelnosti, ale nachází ji v podstatě skutečnosti. Podstata lidského rozumu spočívá ve schopnosti vnímat

poselství skutečnosti a podle ní usměrňovat jednání člověka.

Zákon Izraele - jako norma víry - spojoval kosmos s dějinami, a byl tak výrazem pravdy člověka jako pravdy vůbec. S tím bylo spojováno přesvědčení o objektivních hodnotách, které se v bytí světa projevují, víra, že existují postoje, které v souladu s poselstvím stvoření jsou pravdivé a proto dobré, a že právě tak existují jiné postoje, které jsou skutečně v rozporu s bytím a proto vždy nesprávné. Víra, že vůle Stvořitele na nás v tomto ohledu klade požadavky a že se stáváme dobří a spravedliví, když svou vůli sjednotíme s Jeho vůlí. K poznání jeho vůle nám bylo dáno svědomí.

Svědomí je „norma normata“, tj. norma, která se normuje podle skutečnosti a podle Božích přikázání. Neexistuje žádné svědomí bez této předchozí normy. Boží pravda, která se nachází ve skutečnosti stvoření a v přikázáních, se skrze svědomí aktualizuje pro společný život lidí. Proto je utváření svědomí pro Evropana v této historické hodině absolutní prioritou.

6) Dovolte mi, abych skončil vzpomínkou ze života z doby komunismu v někdejší NDR

Byl jsem tehdy nucen strávit delší dobu ve státním zdravotnickém zařízení. Z pastoračního hlediska to bylo pro mě velmi plodné období. Vzpomínám si na večerní rozhovor s jedním mladým, duševně velmi čilým spolupacientem, který nemohl spojit mou normalitu v životě s mou vírou v Boha, právě tak jako já jeho duševní čilost s jeho ateismem.

Tato právě vylíčená skutečnost mě jednoho dne inspirovala, abych mu položil dvě otázky. První otázka zněla: „Chtěl bys být špatný? Tak špatný, že by jiní o tobě říkali: 'Nestojí ani za zlámanou grešlí.'“ „Prudce to popřel. Ano i zločinec stojí o to, aby byl alespoň mezi sobě rovnými považován za slušného člověka. Proč tomu tak je? Proč nikdo nechce být považován za špatného? Každé jednání musí mít svou příčinu. Člověk není prostě originál, ale obraz, který byl stvořen podle obrazu Božího.

A protože Bůh je nejvyšší dobro, proto ani jeden jeho obraz, tedy žádný člověk, nemůže chtít být nedobry. Pokud jsme přesto někdy nedobří, třeba když lžeme, a jsme při tom přistiženi, pak se v nás, jestliže nejsme zkaženi, Boží obraz staví na odpor, a to se projeví ruměncem v obličejí anebo náhle vzniklým nejistým jednáním.

Druhá otázka zněla: „Chtěl bys být nemilován? Věříš, že existuje někdo, kdo by řekl: Nechci mít nikoho, kdo by mě miloval?“ Na to mladý člověk reagoval zcela zděšeně: „To by bylo přece peklo!“ Jak mohl tento člověk, který o sobě prohlašoval, že je ateista, dát takovou precizní teologickou definici pekla: „Nemám nikoho, kdo mě miluje“, bez toho aniž by kdykoliv měl výuku náboženství? - Právě proto, že člověk je obrazem Boha, který je Láska a který nám říká: „Miloval jsem tě odvěkou láskou“ (Jer 31,3).

Tak jako plamen svíce, držíme-li ji vzhůru nohama, nemůže hořet směrem dolů, i kdyby chtěl - musí vždy svítit, zářit a hořet směrem vzhůru - tak ani člověk nemůže chtít být špatný a nikým nemilován.

Friedrich Nietzsche, nejpoctivější mezi bezbožníky, zasáhl víru v Boha hlouběji než jiní. Ale i on měl okamžiky, ve kterých obraz Boží v něm nařikal a křičel. V takových chvílích psal dojmavé verše, které srovnávají jeho život

s bezútešným putováním pustou zimní krajinou. Jeden z veršů pak končí refrénem: „Nade mnou táhnou havrani k městu. Běda tomu, kdo nemá domov!“ Po létech míří v Turíně nějaký muž ke kočáru s koněm, aby položil svou choromyslnou hlavu toužící najít útěchu na hlavě koně - byl to autor verše: „Běda tomu, kdo nemá domov!“ Neznal již Kristovu zakřivenou hlavu, posetou ranami, proto musel hledat útěchu na hlavě koně. - Jaká otřesná bilance evropského myšlení minulého století.

Hluboké Boží poselství v člověku může být udušeno a znetvořeno, ale vždy znovu se dere na povrch a rází si svou cestu. Proto si nemůžeme dovolit, abychom zaváděli do kultury nějaký pesimismus. Máme spíše důvod vykročit do budoucnosti s nadějí a důvěrou. Množství problémů, které je možno v současné Evropě vidět a které máme zvládnout, svědčí pro to, že nás Bůh k tomuto úkolu mimořádně vyvolil. K tomu si můžeme blahopřát.

*+Joachim kardinál Meisner
arcibiskup kolínský*

z němčiny přeložil BS

Otázka pro kardinála Meisnera:

Jak na vás zapůsobila zpráva z Karlsruhe, že Spolkový ústavní soud zamítl snahy Bavorska po zlepšení ochrany života nenarozených dětí?

Kardinál Meisner: V souvislosti s rozhodnutím Spolkového ústavního soudu vyvstávají v mysli vzpomínky na velkolepé oslavy 350. výročí Westfalského míru, který ukončil nešťastnou třicetiletou válku, v níž přišly o život statisíce lidí. Dvacet korunovaných a nekoronovaných hlav států se setkalo v Osnabrückeru s naším spolkovým prezidentem, aby si společně tuto událost připomněli. Pouze dva dny na to prohlásil Spolkový ústavní soud snahy bavorské vlády po záchraně nenarozených dětí za neshodné s ústavou. Tak se chce vytvořit právní mír, který umožňuje každoročně zabít kolem 300 000 dětí. Jaká absurdita nás prostě ovládla? Anebo to bereme již jako něco normálního? Kdy se naši lidé probudí?

*Kirchenzeitung für das Erzbistum Köln č. 45/98
přeložil BS*

Obnova kontemplativního života v Doksanech

„Nevím, zdali vím, co je to zázrak.“ Těmito slovy vítal papeže Jana Pavla II. prezident republiky Václav Havel, při jeho první historické návštěvě naší republiky, roku 1990. Ano, zázraky se dějí, ale my jako bychom ztratili smysl či vnímavost vůči nim. S jedním takovým zázrakem bych se s Vámi, vážení čtenáři Immaculaty, rád podělil.

Roku 1782 byl doručen císařský zrušovací dekret konventu sester premonstrátek v Doksanech. Byl tak přerušen život modliteb a obětí, kterým sestry od svého založení roku 1144 naplňovaly své poslání ve vztahu k Bohu, Církvi i české společnosti. Byla to dlouhá historie, sestry mimo jiné vedly výchovu šlechtických dívek, k nimž patřila i naše svatá Anežka Česká. Po zrušení musely sestry opustit klášter a dožívaly různě v rozptýlení. Objekt kláštera procházel rukama několika majitelů a v současné době je z převážné části ve vlastnictví státu.

Na přelomu našeho století vznikla iniciativa na obnovu tohoto starobylého kláštera, nebyla však příhodná doba pro kontemplativní styl života, a tak vznikla Kongregace sester premonstrátek na Svatém Kopečku s určitou vnější činností. Po 216 letech se však podařilo to, co dříve nebylo možné. V letošním roce přišly dvě sestry z krakovského kláštera (který byl založen z Doksán r. 1164), aby spolu s několika sestrami z Kongregace obnovily doksanský klášter s jeho původním zaměřením. Komunitu tvoří 7 sester a nastoupily dvě kandidátky. Část kláštera tzv. starý konvent byla odkoupena od státu a připravuje se její rekonstrukce. Sestry samy ji nazývají „ruiny“. Rekonstrukce bude nákladná, ale jestliže za tímto dílem stojí Pán, pak dá sílu i pomoc dobrých lidí, aby se toto Jeho dílo uskutečnilo. Sestry samy žijí provizorně ve farní budově. Ještě než se samy představí, bych rád zopakoval: „Nevím, zdali vím, co je to zázrak“, ale Bůh činí veliké věci a my jsme toho svědky.

P. Norbert Vehovský O. Praem

Kdo jsou sestry premonstrátky kontemplativního zaměření?

- 1121 - sv. Norbert zakládá řád v Prémontré, brzy se připojuje i ženská větev
- 1144 - první sestry v Doksanech
- 1164 - z Doksán založen klášter v Krakově
- 1782 - Josef II. zrušil doksanský klášter
- 1998 - sestry z Krakova obnovují řeholní život v Doksanech

O co se snažíme?

- žijeme kontemplativním způsobem
- jako sestry kanovnického založení dbáme o důstojné slavení Liturgie hodin
- zvláštním způsobem uctíváme Nejsvětější Svátost Oltářní a Pannu Marii
- snažíme se pomáhat svými modlitbami a obětmi Církvi, řádu a všem potřebným (zvláště na přímluvu sv. Norberta prosíme za matky očekávající narození dítěte)

- jako vzor pro vytváření našeho společenství máme život prvních křesťanů, kteří měli jedno srdce, jednu duši, setrvali v apoštolském učení, v lámání chleba a modlitbách

- pokud byste si přáli, abychom se modlili na vaše konkrétní úmysly, sdělte nám to, rády se připojíme.

Co zatím děláme?

- nabízíme službu šití kněžských košil, alb, superpelic, ministrantských komží a rochet, oltářních pláten, kalichového prádla a křestních roušek

- domluvit se je možné na tel: 0411/861197

nebo na adrese: Klášter sester premonstrátek, 411 82 Doksany 1.

Prosíme též touto cestou o pomoc při obnově klášterní budovy, která je zatím v ruinách, můžete tak učinit osobně

nebo složenkou na naši adresu (číslo konta - Komerční banka: 2079120257/0100.

Upřímně děkujeme za každý dar. Ať vám Pán odplatí svou milostí. Budeme na vás pamatovat v modlitbách.

Sestry premonstrátky - Doksany

foto:JG

Neobyklá událost v Brazílii

Šestého ledna roku 1962 několik žen spolu s jednou Milosrdnou řeholní sestrou zdobilo oltář ve věznici sv. Pavla v Brazílii, kde měla být sloužena mše svatá pro vězně. Po mši svatě se měly rozdělovat dárky. Krásné jesličky byly již připraveny. Kněz, který sloužil mši svatou, byl mimořádným cítelem Matky Boží. Po kázání vzal malého Ježíše z jeslí, aby jej mohl každý políbit, a poprosil sestru, aby rozdělila vězňům Zázračné medailky a zelené škapulíře. Pak vykročil mezi vězně a za ním sestra, která dávala všem, kdo si to přáli, medailky a škapulíře. Když přišla k vězni jménem Valdomizo Manuel do Nascimento, který byl protestant a posledních 22 let mohl chodit jen pomocí berlí, zeptala se ho, zdali si přeje Zázračnou medailku. On souhlasil. „Proste Přesvatou Pannu o uzdravení“, řekla sestra. Vězeň pak ve svém srdci prosil: „Prosím vás, svatí této sestry, o dar zdraví.“ - Ihned na to pocítil, že je uzdraven, ale nehýbal se a mlčel. Nyní se rozdávaly dárky. Valdomizo poprosil spoluvězně, který stál blízko něho, aby mu přinesl dárek. Když byl spoluvězeň od něho vzdálen asi tři metry, Valdomizo se najednou zvedl a šel mu naproti. Jiní, kteří byli otřeseni tím, co viděli, jej chtěli podepírat, ale náhlé uzdravení bylo skutečné. Valdomizo se smál, plakal a říkal: „Jsem uzdraven.“ Ředitel věznice se ptal mnoha lékařů, co o tom soudí. Všichni odpověděli, že toto uzdravení nelze vysvětlit jinak, než že se stal zázrak. Další den ředitel věznice vyprávěl o zázraku všem vězňům a nabádal je, aby změnili své životy. 29. června se odebral Valdomizo v doprovodu dvou dozorců do farního kostela Panny Marie Zázračné medailky a nechal tam své berle. Nebylo ho možné poznat. Přibral na váze 12 kg a na noze zůstala jen malá jizva. Šťastná sestra Marie, která měla podíl na tom zázraku, mi napsala 15. srpna: „Dnes bylo mnoho sester ve věznici u příležitosti posvěcení sochy Panny Marie Zázračné medailky. Na začátku mše svatě zpívali všichni vězňové modlitbu Ave Maria. V pavilónu, ve kterém je 600 vězňů, přistoupilo 500 ke svatému přijímání z toho 150 poprvé a 13 bylo pokřtěno.

Karl Maria Harrer, Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille

Démonický jed horoskopů

Pro mnoho lidí jsou horoskopy jen zábavou zpestřující čas. Pro jiné - něčím více: zajímavou hrou, jejíž zdánlivě nevýznamný ráz vzbuzuje významné pochybnosti - něco na tom je... Zdá se však, že podceňujeme početnost třetí skupiny. Jsou to lidé zcela závislí na astrologii. Omezíme se jen na několik příkladů z Francie.

Populární radiostanice začínají svůj program informačním servisem, předpovědí počasí a horoskopy. Všimněme si zcela nenáhodného schématu: nejdříve skutečné události, pak předpověď počasí, která se s velkou pravděpodobností naplní a pak horoskopy, které v souvislosti s předcházejícími údaji se zdají být zcela pravděpodobné. Alespoň si zaslouží naší pozornost... Toto schéma se opakuje každý den po celý pracovní týden. Horoskopy se stávají součástí všedního dne, protože většina časopisů publikuje horoskopy spolu s reklamou jejich autorů.

Je skutečností, že astrologie ve spojení s hromadnými sdělovacími prostředky přitahuje stále více lidí. Astrologové znají velmi dobře problémy svých klientů; jejich touhy poznat budoucnost, aby se vyhlí jakýmkoliv protiventstvím, nevhodným rozhodnutím, nežádoucím setkáním, známostem... Znají jejich přístup k životu, k penězům a sexu. Před něčím varují, k jinému povzbuzují, inspirují... Horoskop nabízí „pozitivní program“ života pro ty, kteří nemají svůj vlastní. Nejedná se tedy o lidi zásadové, upevněné v pravdě vlastního povolání skrze víru, modlitbu a svátosti. Astrologie narušuje vztah člověka k objektivním hodnotám, zvláště k Bohu. Mnoho těch, kteří byli pokřtěni, ale nežijí v souladu s vírou, se stává její obětí. Za všechny mluvím tento jeden autentický příklad (Les vivants, č. 98-99).

Mladá žena, která byla vychována v křesťanské rodině, ale chtěla si zachovat životní nezávislost, se odebrala k jednomu slavnému astrologovi, aby jí sestavil horoskop a poučil ji o dalším průběhu událostí. Astrolog se zeptal

na datum a hodinu narození, namaloval na papíře nějaká znamení, podíval se na ni a oznámil jí, že plán jejího života byl určen, je napsán již od věků. Pak jí začal líčit s největšími podrobnostmi její dosavadní život. Její nemoci, různá setkání, cesty, radostné a bolestné události. Vyprávěl jí o celém jejím životě od dětství až do dvacátého čtvrtého roku jejího života tj. do současnosti. Pak jí začal líčit se stejnými podrobnostmi i její budoucnost. Když došel do třicátého roku jejího života, žena dostala ze sebe: „stačí, to stačí...“. Do této doby byla přesvědčena, že budoucnost nepatří nikomu jinému než Bohu, který nás ve své prozřetelnosti vede v souladu se svým Božím plánem lásky. Nyní začala přemýšlet, zdali skutečně její život není podřízen neosobním hvězdám, jež se řídí železnými pravidly zbavenými jakékoliv lásky. Ze strachu začala plakat, protože se cítila neschopna unést tíž některých událostí, které ji měly dle astrologa potkat. Cítila se být zdrcená, svázána předpovědmi, přesvědčena, že Bůh není schopen změnit její život. Cítila, že Bůh ji opustil, a proto zavrhl víru v to, že Bůh je naším Otcem. Pod vlivem utrpení se dostavily myšlenky plné nenávisti a také myšlenky na sebevraždu. Rozhodla se ukončit svůj život.

Téhož večera její sestra, která s neklidem pozorovala její stav, ji zavedla na modlitební setkání. Přesto, že viděla mnoho radostných mladých lidí, se kterými se tam setkala, neměla chuť se modlit. V nitru je považovala za hloupé ignoranty neznající pravdu, když začali velebit Boha a děkovat mu za jeho dobrodiní. Najednou jedna z přítomných žen zvolala nahlas: „Mezi námi jsou lidé sputání silami zla v důsledku používání okultismu, astrologie, magie a hypnózy. Tito lidé jsou uzavření duchovnímu životu a jsou ovládáni silami, které je vedou k sebezničení a smrti.“ Pak přečetla úryvek z Páté knihy Mojžíšovy, kde jsou vyjmenovány činnosti, které jsou ohav-

ností v očích Hospodinových (Dt 18, 10-11). Mladá žena byla otřesena těmito slovy. Po skončení modlitby se obrátila na ženu, která pronesla tato slova. Ta jí vysvětlila podstatu hříchu a řekla, že schopnosti člověka, kterého prosila o radu nepochází od Boha, ale od satana. Satan snadno pozná naši minulost, ale nic neví o Božích úmyslech do budoucna. Protože je bytostí velmi inteligentní, vymýšlí si budoucnost takovým způsobem, aby se zdála zcela pravděpodobná. Zároveň nutkavě spouští člověka lži, v důsledku čehož skutečně dělá to, co mu bylo předpověděno. Mladé ženě nabídla, aby vyznala svou víru v to, že Ježíš jí může vysvobodit. Když se celá skupina za ni modlila, Ježíš ji vysvobodil a vnitřně uzdravil. Okamžitě získala svobodu a radost Božího dítěte. Od této chvíle se astrologova předpověď přestala plnit.

Když se snažíme poznat budoucnost, riskujeme, že upadneme do osidel otce lži (J 8,44) a dovolíme mu, aby se zapletl do Božích plánů. Nároky tohoto typu jsou nebezpečné, protože falešné poznání nás svádí na scestí, zotročuje a vzbuzuje nedůvěru vůči Boží svrchovanosti. Zatímco neznalost zítřka umožňuje růst důvěry a spoléhání se na milujícího Boha. Pokud On nás vede a my se s důvěrou věst necháme, pak se nic zlého nemůže stát. „Kromě mne žádný spasitel není. Já jsem oznamoval a zachraňoval, já jsem ohlašoval,“ (srv. Iz 43,11-12), říká Pán. Pán Bůh nás varuje před nešťastnými důsledky důvěry projevené nepřátelským silám: „Bůžkové mluvili ničemnosti, co viděli věštcí, byl klam; rozhlášují šalebné sny, přeludem utěšují. Proto táhl lid jako stádo, ujařmený, bez pastýře“ (Za 10,2). Božská moudrost nás varuje, abychom se nesháněli po předpovědích, nečetli horoskopy, nekladli otázky pomocí kyvadla apod. Astrologie je v rozporu s pravdou o výjimečnosti každé lidské bytosti, která má nesmrtelnou duši, svobodnou vůli a je povolána k věčnému sjednocení se Stvořitelem v nekonečné lásce. Toto povolání se uskutečňuje skrze dar neopakovatelné životní cesty, kterou

Prozřetelnost každému nabízí. Každý z nás existoval v myslí Stvořitele už od věčnosti a byl milován jeho odvěkou láskou. Zároveň jsme obdrželi dar svobody, který nás uschopňuje k vlastním rozhodnutím a k dobrovolné odpovědi na pozvání k plnosti štěstí v Bohu. Naplňování vlastního povolání je tajemstvím svobodné spolupráce s Bohem, upevňování spojení s Láskou a Smyslem. Zpřehránání vztahu k Bohu by bylo největším neštěstím, které by nás mohlo v životě potkat. A právě k tomu vede astrologie. Nezadržitelně nás odcizuje skutečnosti, která nemůže být zlá, protože jejím pánem je Bůh, a uvádí nás do života v rozporu s pravdou našeho povolání, čímž nás uvrhuje do nesmyslu. V přesném slova smyslu se zde jedná o promrhání života a uvrhnutí lidské bytosti do věčného utrpení ztráty vlastní identity. Může peklo vypadat jinak?

Charakteristickým znamením vztahu křesťanů k horoskopům je zhoubná sebedůvěra: čtu to, ale přece vím, že to jsou hlouposti... Tím se dostávají do pasti přesně tak, jak to naplánoval její vynálezce. I když si to neuvědomují, paměť zaregistrovala obsah horoskopu. Ten se dostává do podvědomí a otravuje hlubiny našeho já. V životě člověka dochází k bolestným událostem, na které zdánlivě zapomínáme. Nejsou přístupné našemu vědomí. Přes to dokážou mít nepříznivý vliv na naši přítomnost - dokonce i po mnoha letech. Nedovolí nám, abychom se rozvíjeli a brzdí naši aktivitu v různých oblastech našeho života. Pouze Ježíš může uzdravit naše rány z minulosti a darovat nám svobodu, abychom se zcela obrátili k Němu - naší jediné Budoucnosti. Pak usilujeme o jedno a nehledíme k minulosti. „Bratři, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši“ (Flp 3, 13-14).

*Ondřej Trojanowski TCHR
převzato z Mitujcie się 9-10/1998*

Nastává už konec časů?

Mnoho lidí v poslední době mluví o konci světa. Je to realita, se kterou musíme počítat. Celý vesmír stvořil Pán Bůh z ničeho, a tedy jeho existence či neexistence závisí od Něho. Nekonečný a věčný je pouze Pán Bůh. On také ví, kdy konec světa nastane. Obrazně a symbolicky je popsán konec světa v Apokalypse. O tom však, jak poznáme blížící se konec, nám říká Pán Ježíš v Lukášově evangeliu, kde se píše, že v těchto dnech „budou veliká zemětřesení a v mnohých krajinách hlad a mor, hrůzy a veliká znamení z nebes“ (Lk 21, 11). A dále: „Budou znamení na slunci, měsíci a hvězdách a na zemi úzkost národů, bezradných, kam se podít před řevem valícího se moře. Lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět. Neboť mocnosti nebeské se zachvějí“ (21,11). „Hned po soužení těch dnů se zatmí slunce, měsíc ztratí svou zář, hvězdy budou padat z nebe a mocnosti nebeské se zachvějí“ (Mt 24,29).

Vědci potvrzují, že se zvětšuje frekvence a síla zemětřesení. V tomto století zemětřesení pohltila kolem dvou milionů obětí. Vyjmenujme alespoň těch deset největších: 16. dubna 1906, San Francisco - 470 tisíc obětí; 28. prosince 1908, Kalábrie v jižní Itálii - 83 tisíc obětí; září 1923, Tokio - více než 100 tisíc obětí; květen 1927, Čína - 200 tisíc obětí; prosinec 1939 Turecko - 30 tisíc obětí; 31. květen 1970 Peru - 66 tisíc obětí; 4. února 1976, Guatemala - 23 tisíc obětí; 28. července 1976, Tengshan v Číně - 800 tisíc obětí; prosinec 1978, Tabas v Iránu - 25 tisíc obětí; 19. září 1985, Mexico City - 10 tisíc obětí; 7. prosince 1988, Arménie - 80 tisíc obětí. Zcela největší zemětřesení bylo dle vědců v roce 1556 v Číně v Shanxi. Pohltilo kolem jednoho miliónu obětí.

Podle názoru vědců jsou tyto pohromy pouze začátkem. „Konec světa“ nás teprve čeká. To naznačují výsledky seismologických,

geografických a kosmologických výzkumů. Pravděpodobnost katastrofálních zemětřesení na Kavkazu, ve Střední Asii a na Dálném Východě narůstá ještě více. Dle předpovědí a výzkumů se může přemístit sféra seismické aktivity z jižní části zeměkoule na sever a bude dosahovat až po Skandinávii.

Ještě zcela nedávno se psalo v učebnicích geologie, že Země se podobá cibuli, ve které skalní vrstvy naléhají jedna na druhou. Dnes se říká úplně něco jiného. Země se přirovnává k vysoké peci, ve které se skalní útesy přemísťují tisíce kilometrů mezi jádrem a povrchem země. V některých místech dosahuje teplota hodnot, které jsou pouze na Slunci. Pohyby lávy uvnitř země jsou velmi pomalé, pro člověka skoro nepostřehnutelné. Vědci našli důkazy, že uvnitř země v hloubce 2200 km pod povrchem zemské kůry existují obrovské „antikontinenty“, hory vysoké mnoho kilometrů, kolem kterých je moře tekutých kovů.

Ještě nedávno jsme skoro nic nevěděli o tom, co se odehrává v nitru Země. Dnes víme, že pohyby uvnitř země se na povrchu projevují erupcemi sopek a zemětřesením. Zdá se, že tyto neklidné zemské hlubiny budou příčinou ještě mnoha tragických záhad, které v budoucnu mohou změnit naše představy o dalších osudech Země a člověka.

Není třeba připomínat, že zemětřesení vyvolává u obyvatel ohrožených oblastí velké psychické napětí. Každý, i malý otřes, vyvolává strach a paniku. Jiné živelné pohromy dávají alespoň nějakou šanci k útěku a záchraně života. Ne však zemětřesení. Objevuje se zpravidla bez varování. Není možné podniknout nijaké protipatření. Jediné, co můžeme učinit, je ovládnout paniku. Proto se v japonských školách učí, jak je třeba zvládat paniku v takových případech.

Je pravda, že lidé rychle zapomínají na nešťastné události a znovu se zabydlují ve městech, ve kterých došlo k pohromám. Jak

foto: FotoDisc

Kalifornie tak i Tokijský záliv jsou oblastmi, kde ohrožení zemětřesením je největší, ale přesto tam nedošlo kvůli zemětřesením ke snížení počtu obyvatel. V Yokohamě zahynulo v roce 1923 na 100 000 obyvatel. Dnes je to obrovské město, ve kterém lidé nemyslí na to, že by se tragédie mohla znovu opakovat.

Jak vypadá takové zemětřesení? Na začátku je možno pocítit mírné houpání pod nohama. Pak je slyšet řinčení skla v nábytku a na zem padající drobné předměty. Nakonec dochází k mohutnému otřesu, který všechno převrátí. Toto se odehrálo v roce 1906 v San Franciscu. Poměrně dlouhotrvající zemětřesení zničilo celé město. Očitým svědkem této události byl slavný zpěvák Enrico Caruso. Jak si vzpomíná, 15. dubna účinkoval v opeře Carmen v tamějším divadle. Ulehl do postele poměrně pozdě. Kolem páté hodiny ranní začalo peklo. Probudil se v domnění, že jej někdo zvedl i s postelí a mrštil jej na protější stěnu. Z okna uviděl, jak se jako domky z karet řítí obrovské budovy. Toto zemětřese-

ní, které trvalo minutu a osm vteřin, srovnalo se zemí město s třemi sty tisíci obyvatel. V plamenech, které se rychle šířily pak zahynulo mnoho dalších lidí. 25 tisíc budov bylo zcela zničeno a 250 tisíc obyvatel zůstalo bez přístřeší. V roce 1989 se zemětřesení opakovalo. Lidé prožili patnáct vteřin strachu. Tentokrát však nikdo nezahynul, protože epicentrum se nacházelo na perifériích města. Materiální škody však byly veliké. Zdá se, že San Francisco není vůbec připraveno na další zemětřesení. Lidé se nepoučili z předchozích tragédií.

Někdo si položil otázku, jací lidé tam bydlí? Odpověď byla velmi zajímavá a překvapující. Ve městě se pronajímá 70% bytů, zatímco průměrní Američané touží po tom, aby vlastnili dům. San Francisco je nazýváno městem hříchu. V 60. letech se tam zrodil fenomén hippies - dětí květin. V 70. letech bylo město rájem pro homosexuály. Asi 40% svobodných mužů jsou homosexuálové. Více než polovina z nich tj. kolem 100 tisíc jsou nakaženi virem

HIV. V tomto městě se páchá dvakrát více sebevražd než v jiných městech USA a spotřeba alkoholu je tam největší v celých Spojených státech. Někteří z obyvatel tohoto města jsou hrdí na to, když se říká, že jejich město je soudobou Sodomou a Gomorou.

Připomeňme si, co se odehrálo v Sodomě a Gomoře. Hospodin při jednom setkání s Abrahámem řekl: „*Křik ze Sodomy a Gomory je tak silný a jejich hřích tak těžký, že už musím sestoupit a podívat se. Jestliže si počínají tak, jak je patrné z křiku, který ke mně přichází, je po nich veta; zjistím si, jak tomu je*“ (Gn 18, 20 - 21). Abrahám si uvědomil nebezpečí, které hrozí těmto dvěma městům a začal s Hospodinem smlouvat: „*Vyhladíš snad se svévolníkem i spravedlivého? Možná, že v tom městě je padesát spravedlivých; vyhladíš snad i je a nepromineš tomu místu, přestože je v něm padesát spravedlivých? Přece bys neudělal něco takového a neusmrtil spolu se svévolníkem spravedlivého; pak by na tom byl spravedlivý stejně jako svévolník. To bys přece neudělal. Což soudce*

vší země nejedná podle práva?“ (Gn 18, 23 - 25) Víme, že Hospodin chtěl prominout těmto městům kvůli padesáti spravedlivým. Abrahám si uvědomil, že padesát spravedlivých v Sodomě a Gomoře Hospodin nenajde a začal s Ním smlouvat znovu a znovu, až konečně Hospodin souhlasil, že nevyhladí tato města, když se tam najde jen deset spravedlivých. V Sodomě a Gomoře se však nenašlo ani deset spravedlivých a města byla zcela zničena.

Také dnes Hospodin pozoruje celý svět. Hledá a počítá spravedlivé, to znamená ty, kteří činí pokání, nechávají se omývat krví Beránkovou ve svátosti smíření, poslouchají Jeho hlas a naplňují ve svém životě Jeho vůli. Co však, když do plného počtu schází jen jeden jediný? Jediný člověk, který doplní počet spravedlivých požadovaný Hospodinem, aby svět mohl být zachráněn. Jak velická odpovědnost! A přece žádného z nás Hospodin od této odpovědnosti neosvobodil.

Podle Zřádkta zpracoval LMK

Nedělejte si starosti a neříkejte:

Co budeme jíst?

nebo: Co budeme pít?

nebo: Do čeho se oblečeme?

Po tom všem se shánějí pohané.

Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete.

Nejprve tedy zhledejte Boží království a jeho spravedlnost,

a to všechno vám bude přidáno.

Mt 6,31-33

SVĚT HODNOT SE MĚNÍ

Již jsme psali o tom, jak se od osvícenských dob čím dál hlouběji mění řád hodnot v srdci člověka. Nepodléháme naivní iluzi, že tzv. křesťanský středověk byl ideální, ale hřích byl vždy nazýván hříchem a ctnost ctností - v tom spočíval podstatný rozdíl. Proto mravní úroveň od doby stěhování národů v 6. až 9. stol. až do vrcholného středověku ve 14. stol. postupně, poznenáhlu stoupala, zatímco v novověku od zhruba osvícenského 18. století až po současnost posvolna, poznenáhlu klesá.

Dá se to demonstrovat velmi snadno na rozkladu rodiny, legalizaci potratů, pornografie, homosexuálního partnerství, na hromadném vyvražďování celých národů a tříd totalitními bezbožeckými režimy nacismu a komunismu. Posun hodnot lze ukázat na příkladu euthanasie. Ještě před norimberským tribunálem se museli nacističtí váleční zločinci zodpovídat mimo jiné i za to, že se dopouštěli usmrcování starých a nevléčitelně nemocných lidí - dnes, padesát let po ukončení norimberského procesu, se euthanasie stává v čím dál více zemích naprosto legální. A nejen to, její odpůrci si všímají, že argumentace ve prospěch její legalizace je úplně stejná jako u nacistů. Také oni operovali tzv. „právem na sebeurčení“, „svobodou sám rozhodnout o svém životě a smrti“ apod. Zpočátku nacisté zdůrazňovali dobrovolnou euthanasii, dušovali se, že nikdy nebudou žádného k tomu nutit. Velmi brzy na to zapoměli, nucené vyvražďování tzv. neplnohodnotných lidí ospravedlňovali válečnou situací. A dnes? Už se ze stran stoupců euthanasie ozývají ospravedlnění odvolávající se na demografickou strukturu našeho obyvatelstva a na jeho zoufalý zdravotní a sociální stav. Jak lehkou mohou tyto argumenty být použity pro zdůvodnění nucené euthanasie! Její odpůrci v zemích EU se tohoto nebezpečí obávají zcela reálně. Zmatení hodnot, jejich převrácení, je charakteristickým znakem současnosti, je důsledkem vývoje posledních 200 let. Je smutné, že tomuto trendu se chtějí přizpůsobit i mnozí západní teologové, kteří si odvykli mluvit jasnou řečí „ano, ano - ne, ne“ Pod pláštěm „dialogu“ otupují jednoznačnost nauky Evangelia, ačkoliv by to měli být právě oni, kdo představí jasný a pravdivý řád hodnot: Küng, Drewermann, Greinacher, Curran... abychom jmenovali alespoň některé. Proto nelze než děkovat Sv. Otcí za apoštolský list „Ad tuendam fidem“, který vyžaduje od vyučujících na teologických fakultách pravověrnost. Existují tři stupně, podle kterých by mělo být postupováno. V prvním stupni je stanoveno, že ten, kdo popírá přímo a bezprostředně dogmata, tj. články víry, které byly slavnostně prohlášeny neomylnou naukou Církve, staví se automaticky mimo její společenství. Ve druhém stupni potom se jedná o pravdy, které sice nebyly prohlášeny za články víry, ale mají s nimi těsnou souvislost, ve třetím stupni potom jsou to nauky, které sice nenesou pečeť neomylnosti a církevní autorita ani nezamýšlí jim ji dát, nicméně náleží k učení Církve a katolík je zavázán přijmout je v poslušnosti. Proto i ve druhém a třetím stupni katolík, zvláště pak teolog, který ani po diskusích s odpovědnými činiteli neuposlechne a bude šířit názory, které jsou v rozporu s naukou Církve, stojí mimo její společenství. Toto odpovídá duchu velkého papeže sv. Pia X., který před devadesáti lety se pustil do duchovního zápasu za očistění Církve od modernistického přizpůsobování se novověkému matení hodnot a jejich převrácení.

Stabilita hodnot je drahocenným darem Božím člověku. Bůh ho člověku nabízí skrze neomylný učitelský úřad Církve. Jestliže Církev by tady měla zklamat, kdo ji zastoupí? Kdo nahradí? Věrně trvat na autentické nauce, zjevené Pánem a důrazně odporovat neomodernistickým teologům je službou lásky celému světu.

Svatostánek ze železa

Za komunismu

byli ostře sledovanými občany katoličtí kněží. Aby se navzájem navštěvovali, a tak se posilovali, to bylo spojeno se značným rizikem. Bylo třeba ho podstoupit, vyžadovala to těžká doba. Jezdával jsem na kole navštívit p. Františka do Včelákova. Byl to kněz dobrého srdce, talentovaný malíř, rád mi vypomáhal při zpovídání. Měl

u sebe staříčkou matku, která trnula strachem, kdy si policie přijde pro jejího Františka. Atmosféra strachu, kterou režim uměle vytvářel, připadá nynější generaci jako strašidelná pohádka, proto o tom nerada slyší. Je to velká chyba, zapomínat a odmítat fakta k poučení.

Ke kostelu večer už nikdo nepřišel, a tak jsme mohli spolu chodit pod stromořadím lip a besedovat. Když už se blížila tma, najednou se objevila stará paní, posvítila si na mě baterkou a řekla: „Jděte už domu a ty pojď taky domů, co kdyby vás někdo viděl!“

P. Františka jsem později navštívil v Domově na Moravci. Seděl na židli a trhal v rukou papír na malé kousky. Povídám: „Františku, pamatuješ, jak jsem jezdival na kole k tobě na faru a chodili jsme pod lipami?“ On se na mě nepodíval a trhal dál papír. Připadal mi jako uštvaný a ubitý pes. Tak tam pomalu dohasínal.

Do Včelákova přišel P. Jan, kdysi dlouholetý děkan v Kostelci nad Orlicí. Hned na počátku vlády komunistů se připelel záhadným způsobem do vyšší společnosti a byl souzen v Praze ve skupině důstojní-

ků. Byl to proces, který vynesl několik šibenice a dlouhý kriminál pro ostatní. Pan děkan byl můj krajan z Moravy a rád jsem ho, stejně jako jeho předchůdce, navštěvoval, byli jsme sousedé. To už jsem se zmožil na Pionýra. V té době již špiclování poněkud polevilo. Dlouho jsem se ze susedství s bývalým kriminálním netěšil. Sbalil jsem své věci a zase do jiného kraje.

Stačilo málo

Uplynulo několik roků a v šedesátých letech se situace po-

někud zmírnila. Tlak na Církev povolil. Dokonce jsem mohl přijmout jako dar z ciziny auto. Při jedné návštěvě mi P. Jan světil prádno, že by se rád ještě podíval do rodné obce. Proč ne. Vůz zde byl a hned jsme si smluvili některý den v prosinci. Bohužel, právě ten den rádio hlásilo náledí a varovalo řidiče, aby zbytečně nevyjížděli. Z farnosti u Chrudimi jsem vyjel v pohodě. Když jsem se blížil k Hlinsku, cítil jsem, že vozovka je kluzká. Příbuzná pana děkana mě varovala a prosila, abych nejezdil. Smutné oči P. Jana však mi vysílaly signál, abychom jeli. Přece ho nenechám doma, když si tolik přál být v době adventní v rodné chalupě. Nasedli jsme do vozu, pomodlili se a vydali na cestu směrem na Jihlavu a dolů na

foto: archív

Moravské Budějovice. Rádio nelhalo. Viděli jsme několik vozů v příkopech. V pravé poledne jsem vjel do Budějovic a na velké křižovatce jsem si uvědomil, že jedu špatně. Trochu jsem přibrzdil, vůz se otočil dokola a přesně do správného směru. Pan děkan se na mě podíval a řekl: „Zadarmo jsem se svezl na kolo-toči.“ Naštěstí v té chvíli daleko široko nebylo žádné auto, řidiči byli u oběda.

Rodiště P. Jana bylo poblíž Kdousova. Dům byl plný lidí. Příbuzenstvo z celého okolí se sešlo, aby pozdravilo navrátilce z kriminálu. Bylo to dojmavé a pan děkan slzel radostí.

Za tmy jsme se loučili a vraceli zpět za mírného chumelení. Silnice již nebyla kluzká. Šťastně jsem dorazili do včelákovské fary. Sestra hospodyně mi vyčetla, jak jsem se mohl opovážít jet v takový den. P. Jan se jen blaženě usmíval. Odpověděl jsem bez hněvu:

„Myslím, že je chvíle, abychom poděkovali Pánu Bohu za tak šťastný den.“

Ještě jednu cestu jsme spolu vykonali do rodného kraje. Pan děkan si přál v den 40. výročí primice sloužit mši svatou v rodném kostele. Písemně jsme všechno připravili. Pán nám dopřál krásný červencový den. V kdousovském kostele jsem jubilantovi asistoval s místním farářem P. Karlem Sýkorou. Byla přítomna pouze teta hospodyně. Kostel byl uzamčen. Všichni tři jsou už na věčnosti.

V té době jsme žili za železnou oponou. Ke spokojenosti nám stačilo docela málo. Abychom vůbec mohli pracovat, abychom se mohli navštěvovat a aby se nám podařilo někdy vyjet si kousek dál za humna. Navzdory stísněným poměrům jsme žili svobodně a stále jsme cítili, že nás ruka Páně vede a chrání.

Jaroslav Olšava

Měla jsem tuberkulózu

Martina Ghini je velmi aktivní žena, která neúnavně pracuje. Bydlí v Milánu. Mnoho let působila jako módní návrhářka. Pak se stala majitelkou obchodu. Její manžel je známým talentovaným malířem. Poznal jsem ji v roce 1985.

Práce

„Pocházím z oblasti Emilia,“ začala své vyprávění, „a mé dětství z mnoha rozličných příčin nebylo příliš veselé.“

Když jsem měla devět let, začala jsem pracovat, abych si vydělala na živobytí. Byla tehdy velmi těžká doba. Musela jsem se přizpůsobit jakýmkoliv pracovním podmínkám. Během války jsem pracovala v jedné boloňské barvírně. Vodní pára a výpary kyselin byly zdraví velmi škodlivé.

V roce 1945 mi má přítelkyně našla pracovní místo v pletařských závodech. Ihned jsem se přestěhovala do hlavního města Lombardie. Měla jsem mnoho plánů do budoucna, ale neměla jsem finanční prostředky. Musela jsem si

nějak pomoci. Jedla jsem málo, šetřila jsem na topení a pracovala jsem od rána do večera. Protože jsem byla „nová“ dávali mi ty nejtěžší práce. Byla jsem zaměstnána u balení, což vyžadovalo mnoho fyzické síly.

Trpělivě jsem snášela všechny těžkosti v naději na lepší zítřek, ale můj organismus to nevydržel. Ke konci roku 1945 se objevily první potíže. Opouštěly mě síly, kašlala jsem a k večeru se objevily teploty. Měla jsem se léčit, ale bála jsem se, že přijdu o práci. Chodila jsem i nadále do práce. Byla jsem přesvědčena, že je to obyčejné nachlazení, které dříve nebo později ustoupí. Žel den ze dne se můj zdravotní stav zhoršoval a kašel narůstal. Jednoho dne ráno se při záchvatu kašle objevilo krvácení. Polekala jsem se a ihned jsem pospíchala k lékaři. Bylo však pozdě.

Na plících byly stíny

Lékař mě odeslal ke specialistovi. Podrobně mě vyšetřili. Na rentgenu byly známky obou-

otec Pio

stranné pokročilé plicní tuberkulózy. 'Ihned musíte jít do nemocnice,' sdělil mi profesor. Příští den s profesorem doporučením jsem šla do nemocnice Litta v ulici Sforza, ale nebyla tam volná místa. Řekli mi jen, abych přišla zítra. Když jsem tam přišla příští den, tak mi oznámili, že se stav nezměnil. To se opakovalo každý den po celý měsíc. Samozřejmě, že můj zdravotní stav se zhoršoval velmi rychle. Když se konečně pro mě uvolnila nemocniční postel, byla jsem tak slabá, že jsem se sotva držela na nohou.

Léčba nebyla úspěšná

Můj zdravotní stav byl velmi vážný; organismus nereagoval na žádné léky. Byl nutný chirurgický zákrok. Podrobila jsem se osmi operacím, ale bezúspěšně. Byla jsem převezena do nemocnice v Garbagnate, ale ani tam se zdravotní stav nezlepšoval. Nemohla jsem při-

jímat potravu. V dutině hrudní se objevila tekutina, kterou neustále odstraňovali. Nemohla jsem už ani ležet, protože vleže jsem byla dušná. Vysoké teploty neustupovaly. Velmi jsem hubla: ze 65 kg na 46 kg.

Ve snu jsem uviděla nějakého řeholníka

Po dvou letech utrpení jsem, dle vyjádření lékařů, neměla žádnou naději. Čekalo se jen na mou smrt. Já jsem také cítila, že život mi uniká. Jednou večer profesor, který mě léčil, řekl mé sestře, aby mě připravili na na poslední pomazaní a uvědomili mé příbuzné, protože brzy zemřu.

I když jsem tato slova uslyšela, vůbec jsem na ně nereagovala. Byla jsem tak slabá a tak unavená utrpením, že jsem čekala na smrt jako na vysvobození. Ale právě téže noci se stal zázrak.

Jak jsem se již dříve zmínila, jen zřídka se mi podařilo usnout. Nemohla jsem ležet, protože bych se udusila, a proto jsem stále seděla podepřena čtyřmi nebo pěti polštáři. Občas jsem si zdřímla, když únava byla již neúnosná, ale převážně jsem vůbec nespala. Tehdy, právě během takové dřimoty, jsem měla vidění.

Nebyl to sen, jsem si tím jistá. Zdalo se mi, že se nacházím poblíž mého rodinného domu, na louce, na které jsem si v dětství často hrála. Louka byla plná květin. Po ní se procházel nějaký vousatý řeholník. Usmíval se. Postavil se přede mě a řekl mi: 'Neboj se. Modli se k Bohu a budeš zdravá.' Zvedl ruku a požeňal mi. Pak zopakoval tuto větu klidným a jistým hlasem a kouzelně se na mě usmíval. Toto vidění a slova, která jsem slyšela, mě uvedly do plného vědomí. Mysl byla úplně čistá. Začala jsem přemýšlet o tom, co se stalo a jak mám chápat to, co jsem viděla a slyšela. Toužila jsem všechno říci sestře Ambrogii, ale bylo obtížné ji najít uprostřed noci. Trpělivě jsem čekala do rána. V duši jsem cítila nějakou podivnou radost, neobvyklou energii, chuť k hovoru, kterou jsem ne-

měla již několik posledních měsíců. Když jsem jenu zahlédla sestru Ambrogii, hned jsem zvolala: 'Sestro, mohla byste mi přinést trochu kávy.' Podívala se na mě s údivem. Několik posledních týdnů jsem nic nechtěla přijímat, protože všechno, co jsem snědla, jsem zase vyzvracela. 'Dejme jí kávu,' řekla druhé řeholnici a pak ještě pokračovala: 'Ubohá dívka, to je její poslední přání.' Sestra Ambrogie nařídila, aby mi přinesli kávu a s údivem mě pozorovala, jak jsem ji pila zcela bez problémů.

Nemoc zmizela beze stopy

Pak jsem jí vyprávěla mé vidění. Sestra mě poslouchala trpělivě až do konce, ale pak výmluvně potřásla hlavou, jako by chtěla povědět, že jsem asi měla halucinace před smrtí. V jedenáct jsem poprosila, aby mi přinesli upečené jablko, které jsem zhltna bez potíží. Sestra mě pozorovala se stoupající zvědavostí. Kolem poledne mi přinesli dopis. Byl od přítele, kterého jsem poznala ještě v práci. Dopis mi poslal ze San Giovanni Rotondo. Napsal, že jakmile se dověděl o mé nemoci, ihned se vydal na cestu k o. Piovi, aby mi vyprosil milost uzdravení.

V dopise byla také fotografie o. Pia. Když jsem se na ni podívala, zkameněla jsem. 'To je ten řeholník, kterého jsem viděla v nočním vidění!' zvolala jsem nahlas. Zavolala jsem sestru Ambrogii a ukázala jsem jí fotografii mého nočního hosta. 'To je otec Pio' - řekla a od tohoto okamžiku mě začala brát vážně. Pak to všechno řekla lékařům. Ti přicházeli ke mně ze zvědavosti a pozorně mě sledovali. Cítila jsem se velmi dobře. Začala jsem normálně jíst. Moje síly se obnovovaly a přibírala

jsem na váze. Profesoři si nemohli vysvětlit náhlé zlepšení mého zdravotního stavu. Za několik dnů jsem vstala z postele a chodila. Den ze dne se mé síly zvětšovaly, až konečně jsem se vrátila mezi zdravé. Propustili mě z nemocnice.

Když jsem se loučila s profesorem, radil mi, abych dávala na sebe pozor, neunavovala se, varovala se chladu a dalekých cest. 'Pokud se sem již nikdy nechceš vrátit, musíš se řídit mými radami,' řekl.

Po návratu domů jsem začala znovu pracovat na plné obrátky. Cítila jsem se velmi silná a toužila jsem dosáhnout úspěchů v práci. Na začátku jsem se vrátila do pletařských závodů, ale po nějaké době jsem již pracovala na svém.

Uzdravení bylo úplné.

O mnoho let později jsem se dověděla, že podle práva mohu dostávat invalidní důchod. Podala jsem si žádost. Když jsem se dostavila ke kontrolnímu vyšetření, lékaři v komisi se mě přímo zeptali, zdali si z nich nedělám legraci - moje plíce byly úplně zdravé. Tříkrát jsem se odvolala a přiložila jsem k odvolání mnoho lékařských vyšetření z období nemoci. Vše bezvýsledně, protože rentgenové vyšetření neukázalo ani nejmenší stopy po nemoci, pro kterou jsem byla jen krůček od smrti."

Renzo Allegri, Zázraky otce Pia, přeložil BS

Na den 2. května 1999 je plánováno blahořečení otce Pia, který je znám jako „kapucín se stigmaty“. Francesco Forgione, jak znělo jeho občanské jméno, se narodil v roce 1887 a zemřel v roce 1968. Proces blahořečení začal v roce 1982.

Karl Friedrich Gauss (1777-1855)

Matematik, fyzik a astronom.

„Až udeří naše poslední hodiny, naší nevýslovnou radostí bude vidět Toho, kterého jsme mohli ve své tvořivé práci jen tušit.“

Řekli o Bohu

Milé děti,

katecheta dal jednou dětem hádanku: „Něco jsem vám přinesl. Mám to v ruce, ale ono se to tak promění, že bude větší než tři z vás.“

A držel zavřenou ruku. Děti nechtěly věřit, že je to možné. Tedy

jedno zavolal, otevřel ruku a ptal se: „Co to je?“ „Jadérko z jablka!“

Ano. A z toho nepatrného jadérka, když se dá do země, může vyrůst obrovský strom s mnoha barevnými sladkými jablky. Zpočátku není nic vidět, ale jednoho dne se objeví malinká zelená rostlinka. A v hřejivých paprscích slunce i v dešti a větru roste a sílí, až přijde léto, ve kterém na něm vyrostou první jablíčka. Je jich jen málo, ale za několik roků je to už velký strom a přináší mnoho ovoce.

Když jste byli pokřtěni, Pán Bůh vložil do vaší duše takové seménko: světlo Božího života, stali jste se Božími dětmi, jako by vás z děsivé tmy přivedl do krásného světla. Ale to byl jen začátek.

V tichosti tento Boží život rostl ve vašich duších pod sluncem Boží lásky. A má růst

stále víc a přinášet ovoce. Jako ta zpočátku malá rostlinka si neřekne: „Teď už to stačí, zůstanu malá jako tráva.“ Ale roste dál, až je z ní velký strom.

Pán Ježíš nám říká: „Nevyvolili jste si vy mne, ale já jsem si vyvolil vás a ustanovil jsem vás,

abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo“ (Jan 15,16). Jaké je to ovoce? Všechno, co uděláme dobrého, je tím ovocem. A jsou z toho poklady pro věčnou radost v nebesích.

Pán Ježíš říká, že nezapomene odměnit ani pohárek vody podaný žíznivému (Mt 10,42). A vybízí nás: „Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničímol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je nezníčí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou“ (Mt 6,20).

Začali jsme nový rok slavností Panny

Marie. Prosme ji, aby nám pomáhala, abychom přinášeli stále víc krásného a dobrého ovoce.

S tímto srdečným přáním do nového roku (i všech dalších) vás všechny zdraví váš

Krásné ovoce

P. Bohumil Kolář

Poděkování

Milí přátelé,

dlužím veřejné poděkování Matce Boží za Její přímluvu a velkou pomoc při uzdravení mé vnučky. Děkuji Ti, Maria, za záchranu života. Odpusť mi, Bože, mou malou víru. Maria, kdo o pomoc Tebe žádá, každého slyšíš hlas, pomohlas, Matičko, pomůžeš zas.

Vaše čtenářka Božena

Milá redakce,

chtěla bych touto cestou poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii Svatohostýnské za mé skutečně závažné uzdravení svatohostýnskou vodou. Měla jsem velké žaludeční potíže. Šla jsem k lékaři a ten mě poslal do nemocnice na kontrolu. Tam zjistili, že mám v žaludku přímo kráter - 1,5 centimetrový vřed. Musela jsem tam 10 dní zůstat. Pak jsem šla na kontrolu a ten vřed byl velice málo zmenšený. Potom jsem šla na 14 dní domů a řekli mi, abych pak přišla na kontrolu. Já jsem jela na Svatý Hostýn a dovezla jsem si svatohostýnskou vodu a těch 14 dní jsem ji pila. Došla jsem na kontrolu a paní doktorka mi říkala, že jestli to bude málo zmenšené, budu muset jít na operaci. Po vyšetření mi s velkým údivem řekla, že tam nemám nic, jen jizvu po zahojení.

Děkuji velice Panně Marii, že Její voda mě uzdravila

Lidka

Chvála Kristu a Marii,

chci tímto veřejně poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii, za mimořádný zásah a pomoc při mém onemocnění rakovinou prsu. Tato nemoc, jak jsem se dočetla, se vyvíjí i několik let, než se na ni přijde. U mě to bylo takto: Jednou jsem si vyhmátla na pravém prsu malou kuličku a ta trochu bolela. Hned druhý den jsem šla k obvodnímu lékaři a začal kolotoč různých vyšetření až došlo na mamograf. A tam se ukázalo, že bulka v pravém prsu je jenom cysta, ale v levém se skrývalo malé a nehmataelné ložisko rakoviny. Prožila jsem strašný šok a pád do hlubin strachu a chorobných představ. Tento strach mě více přitáhl k modlitbě a spoléhání se na Boha. Intenzívně jsem se modlila k Panně Marii a k Pánu Ježíši a prosila o pomoc, abych to

všechno s Jeho pomocí vydržela a aby mi daroval zdraví. Při tom všem jsem začínala chápat, jaký poklad je víra a co je člověk, jak je dobré se spoléhat na Boha, prosit a doufat proti naději. Pán dopustil, ale neopustil. Prodělala jsem tři operace, ozařování a chemoterapii a nyní dojíždím co dva měsíce na kontroly a jsou, díky Bohu, dobré výsledky. Věřím, že Matička Boží tak zasáhla v můj prospěch a vyprosila od Pána zdraví a posilu ve víře, naději a lásce. Jsem nehodná rytířka a do konce života budu děkovat za ty veliké milosti, kterých se mi i mým blízkým dostává na přímluvu Panny Marie.

Jana Eyerová

Milí přátelé,

chtěla bych touto cestou veřejně poděkovat naší nebeské Matičce za všechna dobrodiní, milosti a za všechny vyslyšené prosby, kterých se nám na Její přímluvu dostalo.

Maria Matičko naše, děkuji Ti.

Věra

Chvála Kristu a Panně Marii ,

i já jsem slíbila poděkovat a plním slovo. Ve svých 40 letech jsem čekala narození pátého dítěte. Měla jsem strach. Vše jsem svěřila Matce Boží. Porod byl lehký a jsme obě dvě zdravé. Díky Maria.

Patnáct roků jsem měla zavedeno nitroděložní tělísko a ani jsem nepřemýšlela jaké zlo konám. Teď děkuji Bohu, že mi otevřel oči a já jsem potkala dobrého kněze a měla jsem odvahu se z toho vyzpovídat. Jsem velice šťastná. Díky Bohu.

J.J.

Chci veřejně poděkovat Panně Marii za pomoc. Měla jsem problémy na pracovišti a situace mě stále více sklíčovala. Jednoho dne jsem se na Ni s důvěrou obrátila. Klekla jsem si doma před její sochu a nahlas jsem Ji prosila, aby mi pomohla. Vše se vyřešilo téměř okamžitě.

Panno Maria, veliké díky.

Veronika

Ráda bych touto cestou veřejně poděkovala Panně Marii za vyslyšení mých proseb. Snažila jsem se najít ve svém životě cestu, na kterou mě Bůh volá. Ptala jsem se, jestli je to manželství nebo zasvěcený život. Nebylo to vždycky jednoduché a dost často jsem ztrácela trpělivost i chuť hledat i čekat. Ale Panna Maria byla Ta, která mě neopouštěla a já u Ní vždycky našla sílu jít dál.

Ve svých 26 letech jsem potkala člověka, který mě má opravdově rád, na kterého se můžu kdykoliv spolehnout a s kterým, jestli Bůh dá, v brzké době uzavřu svátost manželství. Ještě jednou děkuji Tobě maminko. Děkuji za svého snoubence a za Tvou přímluvu u Svěho Syna. Chtěla bych vzkázat všem, kteří hledají a třeba i propadají ne-trpělivosti, stejně jako jsem propadala já, že Panna Maria na žádné prosby nezapomíná. A ten, kdo se snaží být vnímavý a otevřený, svou cestu s Její pomocí určitě najde.

čtenářka Marie

Chci opožděně veřejně poděkovat Panně Marii a jejímu Synu za jejich pomoc v mnoha situacích v mém životě. Nezasloužím si tolik lásky. Boží lásku jsem pocítila, když jsem vlastním příčiněním těžce duševně onemocněla. Téměř dva roky jsem se léčila. Bůh mě mohl nechat věčně zahynout, ale on mě vedl přes těžké období až k záračnému uzdravení. Děkuji, můj Pane.

Pannu Marii Hostýnskou jsem volala na pomoc, když utrpěl úraz můj syn. Byl v kritickém stavu v nemocnici, měl otok mozku, napojen na přístroje, asi týden v bezvědomí. A on se nám vrátil po třech týdnech zdravý domů. Děkuji, Matičko Boží.

Můj tatínek začal najednou ztrácet zájem o život. Ukázalo se, že je nemocný. Začal se trochu léčit a vrátila se mu chuť do života. Moc jsem se za něho modlila, hlavně růženec a různé modlitby a modlím se stále, aby mu Bůh pomohl nalézt ztracenou víru.

Nedávno těžce onemocněla moje maminka. Byla to pro nás velká rána. Věděla jsem, kde se obrátit o pomoc a najdu ji tam. Když jsem mamince podávala zázračnou medailku, řekla mi, že ji nosí u sebe stále. Podstoupila operaci a po týdnu se vrátila z nemocnice domů, ani jsme to nečekali. Nyní pokračuje v léčbě a podle lékařů úspěšně. Kéž se tak stane a bude zdravá. Za to téměř denně sv. růžencem prosím Pannu Marii a jejího Syna a nejen za to.

Věra

Zprávy z redakce

Vážení čtenáři, jsme Vám nesmírně vděční za každý projev Vaší štědrosti, přízně a zájmu o společnou věc. Vyjadřujete to svými modlitbami, oběti, finančními dary i dopisy.

Přesto jednak, i když ceny rostou rychleji než Vaše výdělků, jsme nuceni Vás poprosit o větší vnímavost k nákladům, které musíme nějakým způsobem společně zvládat. K výrobním nákladům pohybujícím se kolem 10,- Kč za jeden vý-

tisk je zapotřebí připočítat také poštovné ve výši 4,- Kč za vyslání jednoho kusu našeho společného časopisu. Věříme, že pochopíte a že díky Vaším chápavým srdcím „Immaculata“ bude moci dále vycházet, povzbuzovat, upevňovat a vychovávat k zodpovědně zralé víře. S letošním prvním číslem Vám posíláme složenku, prostřednictvím které můžete poskytnout svůj dar na podporu našeho časopisu. Prosíme Vás také, abyste pro usnadnění evidence vždy uváděli své předplatitelské číslo (IČP), jak je uvedeno níže na vzoru.

Vaše redakce

NO	NO	NO	NO
45	44	44	44
KONVINT HINORITŮ Místní úřad 602 00 BRNO	KONVINT HINORITŮ Místní úřad 602 00 BRNO	KONVINT HINORITŮ Místní úřad 602 00 BRNO	KONVINT HINORITŮ Místní úřad 602 00 BRNO
J. Novák Cejl 26 602 00 Brno	J. Novák Cejl 26 602 00 Brno	J. Novák Cejl 26 602 00 Brno	J. Novák Cejl 26 602 00 Brno

Zprávy *Zprávy* *Zprávy* *Zprávy*

Němečtí lékaři proti euthanasii

Německá lékařská komora vydala prohlášení proti euthanasii. Zvláště důležité je, že pacienti v komatu a těžce mentálně nebo fyzicky postižení novorozenci i dospělí jsou považováni za lidské bytosti a jejich usmrcení se prohlašuje za nepřipustné z hlediska lékařské etiky. Biskupská konference Německa toto prohlášení vřele přivítala.

Tag des Herrn 38/1998

Plovoucí kostel

Mezinárodní církevní organizace pro pomoc bývalým komunistickým zemím „Církev v nouzi“ předala letos do Ruská loď, která slouží jako kostel. Pluje po řece Volze a zastavuje v jednotlivých vesnicích a městech. Jeho posádku tvoří kněží a jejich laičtí pomocníci. Věřící z povolžských obcí mohou využít, když loď zakotví, mše svatá, která je sloužena v prostorách lodi, svátosti smířeni a dalších duchovních služeb. „Církev v nouzi“ plánuje dodání dalších dvou „plovoucích kostelů“ do Ruska.

GN 36/1998

Slovensko: kulturní boj

Vztahy mezi státem a Katolickou církví ve Slovinsku jsou velmi napjaté. Prof. Anton Stres označuje politiku slovenského postkomunistického režimu jako „kulturní boj“. Tento termín vymyslel v minulém století německý kancléř Bismark jako označení pro svůj postup proti Církvi. Pozorovatelé upozorňují na nenávistnou a štvavou kampaň médií proti Církvi, jaká nebyla známa ani v dobách komunismu.

Glaube und Kirche 9/1998

Zázrak smějícího se papeže

Podle zprávy milánského deníku „Il Giornale“ papež Jan Pavel I., který r. 1978 po 33 dnech svého pontifikátu náhle zemřel a vešel do povědomí lidu jako „smějící se papež“, způsobil po své smrti zázračné uzdravení. Jedna řádová sestra se totiž modlila u jeho hrobu za uzdravení svého příbuzného, jenž trpěl nevyléčitelným nádorem na mozku. To bylo před 13 lety. Postižený se náhle uzdravil, dosud žije a pracuje jako zemědělec. V Římě už je shromážděno více než 10 000 podpisů, požadujících blahověstí tohoto papeže.

Glaube und Kirche 9/1998

„Neškodná“ pornografie?

Mezinárodní organizace na obranu nenarozeného života „Human Life International“ založená r. 1981 v USA benediktinským knězem dr. Paulem Marxem, vydala expertízu na téma pornografie. Svě studie tam zveřejnil i bývalý generální prokurátor USA Robert Showers. Ten dokazuje, že „pornografie je hlavní příčinou vzrůstu sexuálně motivovaných násilných činů v Americe až na úrovni epidemie.“ Autor podává odstrašující informace: 87 procent vězňů věznic v Kingstonu, odpykávajících si trest za znásilnění nezletilých dívek, uvedlo, že ke svým trestným

činům čerpal motivaci ze sledování tvrdé pornografie. Nejhorší na tom je, že v USA je pornografie třetím nejlukrativnějším odvětvím podnikání (po drogovém průmyslu a hazardních hrách). Prokurátor Schowers se dále zabýval vyvrácením mýtu o tom, že pornografie je chráněna ústavním zákonem o svobodě slova. „Obscennost a pornografie nejsou chráněny zákonem o svobodě slova a nikdy nebyly. Stejně tak je lež,“ píše dále prokurátor, „že pornografie je přestupkem bez obětí, že je neškodnou, nevinnou zábavou.“ HLI nekompromisně požaduje v zájmu morálního, duševního i fyzického zdraví a v zájmu boje proti kriminalitě kategorický zákaz pornografie.

Gość Niedzielny 36/1998

Konverze potratářky

Padesátiletá Norma McCorveyová, která v roce 1973 pod krycím jménem Jane Roeová se dožadovала až u Nejvyššího soudu USA legalizace interrupcí a dosáhla toho, zcela změnila své smýšlení. R. 1995 konvertovala ke Katolické církvi a aktivně pracuje v mezinárodním hnutí na ochranu nenarozeného života pod vedením benediktina dr. P. Marxe (HLI). Ve svém nedávném rozhovoru pro zpravodajskou agenturu CNS řekla, že se pravidelně zpovídá a má jistotu, že Bůh jí odpustil tu strašlivou spoluvinu na vraždách nenarozených dětí. Hned po rozhodnutí Nejvyššího soudu USA v r. 1973 stoupl počet interrupcí na 750 000 za rok, dnes se pohybuje kolem 1,5 milionu ročně.

Glaube und Kirche 9/1998

Jak často byl papež terčem?

Zastupující velvyslanec USA při OSN, Peter Burleigh, sdělil, že vůdce muslimských fundamentalistů, Osama Bin Laden, plánoval atentát na Sv. Otce Jana Pavla II. Burleigh nevěděl žádné podrobnosti, jen poznamenal, že se nejednalo o atentát v r. 1981 na náměstí sv. Petra v Římě. Mezinárodní terorista Bin Laden má na svědomí celkem 18 atentátů. Burleigh dále řekl, že na Svatého otce chystal atentát při jeho návštěvě na Filipínách také z Kuvajtu pocházející muslimský terorista Ramzi Ahmed Yusef, byl však zatčen v Pákistánu a předán USA, kde byl stíhán pro jiný pumový útok.

Glaube und Kirche 9/1998

Místo Kristova křtu odhaleno?

Jordánští archeologové objevili na východním břehu Jordánu pozůstatky vesnice z 1. století po Kristu. Je to na místě, kde podle tradice křtil sv. Jan Křtitel. Na věrohodnost této tradice ukazují objevená vodní zařízení, která těžko mohla sloužit k jinému účelu než křtu. Dále archeologové odhalili zbytky kostela a kláštera z byzantské éry 5. - 6. století po Kristu, které byly postaveny na památku křtu Pána Ježíše.

Glaube und Kirche 9/1998

OBSAH

Panno slavná, oroduj za nás	3
Ze života sv. Františka z Assisi.	4
Petr našich dnů	6
Modlitba Sv. otce Jana Pavla II.	7
O utrpení Karla Wojtyły - charizma nemocného papeže	8
Rytířstvo a Velké Jubileum	11
Kdo je nevěřící?	13
Nová Evropa jako výzva křesťanům	14
Otázka pro kardinála Meisnera	17
Obnova kontemplativního života v Doksanech	18
Neobvyklá událost v Brazílii	19
Démonický jed horoskopů	20
Nastává už konec časů?	22
Svět hodnot se mění	25
Stačilo málo.	26
Měla jsem tuberkulózu.	28
Řekli o Bohu - K.F. Gauss	29
Krásné ovoce	30
Poděkování	31
Zprávy z redakce	32
Zprávy	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 1/1999, ročník VIII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství: Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,

Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 10 Kč/1výtisk + 4Kč poštovné. Předplatné na rok 1999: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chce se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

KLEČENÍ

Copak činí člověk, když zpyšní? Vypíná se, zdvihá hlavu a ramena i celou postavu. Všechno na něm říká: „Já jsem větší než ty! Já jsem více než ty!“ Je-li však někdo pokorné mysli, cítí-li se malým, tu sklání hlavu a jeho postava se shýbá. „Ponižuje se.“ A to tím hlouběji, čím větší je ten, kdo před ním stojí; čím méně platí sám u sebe.

Kdy však to cítíme zřetelněji, jak jsme malí, než když stojíme před Bohem? Veliký Bůh, který byl včera jako dnes a stejně i za sto a za tisíc let! Který naplňuje světnici i celé město, širý svět i nezměrné hvězdné nebe, a všechno je před ním jako prášek. Svatý Bůh, čistý, spravedlivý a nekonečné výsosti... Jak je veliký... A já tak malý! Tak malý, že se

s ním nemohu vůbec srovnávat; že nejsem před ním zhola nic. A tu to člověku přijde samo sebou, že před ním nesmí stát pyšně. „Zkrotl.“ Chtěl by svou postavu snížit, aby tu tak opovážlivě nestál - a hle, již je polovice její výšky obětována: člověk klečí. A nestačí-li to jeho srdci, může se ještě sklonit. A skloněná postava praví: „Ty jsi veliký Bůh, já nejsem nic!“

Klekáš-li, ať to není chvatný, prázdný úkon. Vdechni mu duši! Duši klečení však je, aby také uvnitř srdce se před Bohem sklánělo v hluboké účtě a bázni. Když přicházíš do kostela nebo z něho vycházíš nebo jdeš kolem oltáře, poklekn hluboce, zvolna a spolu celé tvé srdce, a ať přitom řekne: „Můj veliký Bože...!“

To je potom pokora, a je to pravda, a pokaždé to prospěje tvé duši.

*z knížky O posvátných znameních
od Romano Guardiniho*

A close-up, profile view of a young child's face, looking upwards and to the left. The child has short, light brown hair and is wearing a red garment. The background is dark and out of focus.

Otče náš, jenž jsi na nebesích...